

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

Limburgs Gouverneur als wisselwachter der M. B. S.

Met groote feestelijkheid is te Venlo de nieuwe lijn Nijmegen-Helden van den Maas-Buurt-Spoorweg officieel in gebruik genomen. Bij het naderen van de eerste, keurig versierde tram, die het nieuwe traject ging berijden, werd de verbindingswissel ingeschakeld door Z.Exc. den Commissaris der Koningin in Limburg, mr. E. O. J. M. baron van Hövell tot Westerflier. Op het critieke moment maakte onze fotograaf een opname van 's gouverneurs arbeidzaamheid.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 24 Febr. '30

Menier,

'k Zal oew 'n nieuwke vertellen: d'n Blaauwe-n-is aan 't vrijen! Neeë, trek maar gin ongeloovig gezicht, me weten 't zoo goed as zeker.

Wie zou da gedocht g'ad emmen ee, van zo'n blaauw stekels-vèrkskel! En mee 'n frummes, amico, 'n vrouwspersoon, waar g'oewen duim en vingers nog veur af zou bijten, jonk!

Wadden al laank gemerkt, dat er mee d'n Tiest wa gaande was. As me 's Zondagsmergens geschoten hadden op de boogschuttersklup, dan was ie mee van d' eersten geblazen, d'n lesten tijd. En 'n zeldzaamheid, as ie 's middags nog 'n propke kwam leggen in de „Gouwe.” 'n Dag of veertien gelejen zee Fielip, onzen bakker, al, „as d'n Blaauwe nie aan 't vrijen is, dan ben ik 'n boon.” En daar emmen toen om zitten lachen, amico, neeë *gescheurd* emmen van d'n lach. „Nouw kunnen guilie lachen zooveul as ge wilt,” zee d'n Fielip en toen sloeg ie mee z'n platte haand op 't tafeltje, da-d-alle citroentjes en pilskes omlaggen — want d'n Fielip is 'nen kèrel van tweehonderd-enveftig pond schoon aan d'n haak en hij hee-d'n paar klauwen as tafelblaaien en 'nen buik as 'n reclame-schutting — „nouw kunnen guilie zitten te ginnegappen,” viel ie uit, „ik zeg oew dat d'ne Blaauwe 't katje in d'n donkere knept en...” en toen kneep ie heel geheimzinnig 'n ogske, „en... 'n katje, da guilie allemaal wel 's zouw willen knijpen!” „Dan wit 'r méér van,” kweekte d'n Joep, „en as ge 't nie zeggen wilt — ik geef 'n nuuw rondje, dan blijfde gij er koud van, vreet-janus!” „Stikt de laamp aan —” zee d'n bakker, „ik zal 't gatsamme nie weten, 'k breng er zelvrs brood! Gin panneke of d'r past 'n dekseltje-n-op!” En sjuust had ie da gezeed en zitten me-n-op gloeiende kolen, toen d'n Tiest binnenkwam.

„Wie gift,” vroeg d'n Fielip, die de kaarten bij mekaar schèrelde uit de plaskes citroen en pils. „Goeienmiddag samen” zee d'n Blaauwe, die zoo kalm en zoo nuchter was as gin mensch 'm ooit gezien had.

„Ah, d'n Tiest; ah, d'n Blaauwe” groetten ze allemaal trug, „lillekers geschoten?” vroeg d'n Joep, „nestjes uitgaald?” d'n postbode weer. „Wa zijn guilie sodemerakels nuuwsgerig,” zee d'n Blaauwe mee prachtige verwonderink, „nouw, as ge 't dan perzee weten wil, keb d'n kruisweg gedaan, na 't lof!”

Amico, d'n Blaauwe en d'n Kruisweg, ollee, hou me vast, jonk! D'n dikke Fielip, die sjuust 'n slokske nemen zou, barstte in 'n lachbui, dat de citroen teugen de ramen kledderde. Weer gongen de kaarten teugen 't vloerke. „Wel sodemekajer,” tierde d'n Joep, „nouw ha 'k me daar 'nen schoonen piek in m'n haanden en nouw kunnen weer overnuuw geven; had gebleven waar ge vandaan komt, blaauwe zallemaander; daar kunnen z' oew beter pruimen as wij!”

„Best kaans,” knipoogde d'n Tiest en hij sloeg d'n Joep op z'n schouwer, dat de stoel krokte. En toen: „Olee, ik geef 'n rondje!”

„Tiest,” zee ik, „saantjes horre! Op d'n goeien uitval.” „Op d'n goeien uitval,” klonk d'n Tiest en en verder was 'r nikske uit 'm te krijgen. En toen me verders deurspelden en allemaal moesten passen en dus gongen „vrouwen,” toen haalde d'n Tiest er drie mee d'n lesten slag en moest ie vier spie in d'n pot doen. „Gij heb één vrouw te kort, Blaauwe,” zee d'n Joep mee prachten ernst en weer lachten me da me schudden. „Ongelukkig in 't spel, gelukkig in de liefde,” d'n bakker weer. Affijn, wemmen al heel veel plazier g'ad mee da blaauw stuk frèten, maar hij hiew z'n eigen louw! Zemmen allemaal stuk veur stuk op de loer gelegen as 't ware om d'n Tiest te snorren.

D'n eene had 'm bij d'n barbier gezien, waar ie 'n stuk van z'n blaauwe stekels af had laten hakken. D'n aandere had 'm getrappeerd in de stad, waar

ie 'm veur 'nen goudsmidswinkel had zien staan kijken; de kastelein van de „Gouwe” zee, dat ie 'nen besten klaant aan 't verspeulen was, maar 't fijne wiest gin-mensch. En 't wefke — daar was heelemaal nie achter te komen. D'n eenige, die daar sjoeg van had, was d'n bakker, maar die hiew z'n kop potdicht, omdat ie baang was 'nen klaant te verspeulen.

En witte wie 't geheim nouw opgelost hee? Trui! Da vrouwvolk amico, 't is d'n duuvel te glad af.

Kad 't netuurlijk thuis verteld van d'n Blaauwe. Veral, omdat ie nog al 's bij ons komt en z'n eigen in de leste weken heelegaar nie meer had laten zien.

„D'n blaauwe-n-is toch nie ziek,” had Trui al gevraagd. „'k Hoor z'n monica niemeer, ik zie 'm zoo heelemaal nie meer en 'k heur d'r zoo weinig van, as gij uit de „Gouwe Koei” komt.”

En toen vertelde-n-ik Trui waar d'n blaauwe deur de kameraads van verdocht wier.

„Nouw,” peinsde Trui en ze veegde d'ren druppel 's diepzinnig mee d'achterkaant van d'r haand weg, „nouw, hij hee nog gelijk. Wa-d-is nouw 'nen vent-alleen? En as ie nie gaauw toebèt, dan pakt ie 'r onderhaand naast, waant hij lopt toch ok al teugen de veftig, is nie?”

„Da lopt ie zekers,” rekende-n-ik uit.

„'k Zal 'm in de gaten houwen,” verzekerde Trui en toen dacht ik: dan is 't gaauw gedaan mee Tieste.

's Aves zee Trui: „Witte wie 't zijn zal?” En ze stak d'ren kop naar veuren as 'n tooverheks, die de toekomst veurspellen gaat — „witte wa-d-ik zoo gedocht em vandaag?”

„Nouw?” vroeg ik.

„Aantje Bogers,” flapte Trui er uit.

„Nouw ge 't zegt,” zee ik, „da's nog zoo gek nie! Aantje kan best 'nen vent gebruiken mee d'r drie jong en ik geleuf dat d'ren rouwtijd van 'n jaar en zes weken zoo zuutjes-aan om is ok!”

„Die is om,” zee Trui. „Hier is 't dodsbeeke van d'ren eersten man, keb 't nagegaan, hij is alweer 'n goed jaar dood, d'n Gradus.”

„Zisset! Ze mòt 't zijn,” viel ik uit, „waant nouw herinner ik me-n-ineens, dat ie veur Aantje lest nog geslacht hee en dat ie me toen zee, dat ze zo'n aarig gedoeike hee en da-d-et zunde zijn zou, as daar ginnen vent op afstapte.”

„En as ie 't gelapt kan krijgen,” zee Trui, „dan was ie gin scheet veur z'n neus wèerd, as ie ze nie nam. 'n Pront wefke, 'n goeie woning en 'n knap stukske laand, drie flinke melkbiesten en nog twintig jaren jonger as dieën vèrkens-dresseur.” (Ge wit: d'n Blaauwe is verkenfokker). „En as die twee hutje-bij-mutje-gooien dan emmen ze 't goed; puik,” verassereerde Trui.

En amico, as g'over d'n duuvel sprikt, dan trapte

op z'n stèert — daar kwam d'n Tiest laangs 't achterhuis binnen. Kalm as 'n lammeke en ernstig of ie z'n eigen begrafenis en uitvaart kwam aanzeggen.

„Genaved,” zee-t-ie, „koom ik gelegen?”

„Komt erin, kom binnen, ga zitten,” noodigde Trui uit en nog nooit was d'n Blaauwe zoo vrindelijk deur Trui ontvangen.

„Kommeke koffie, Blaauwe?” vroeg Trui.

„Gère, Trui!”

En toen me zoo rustig zatten en de pepkes lekker smoorden en 't tweede bakske al ingeschonken was, toen zuchtte d'n Tiest.

„Da-d-eb-ik jouw nog nooit heuren doen,” nam Trui 'm dalek waar.

En d'n Blaauwe lachte-n-s wittekes.

„Is er wa Tiest,” vroeg ik vaderlijk.

„Wa za 'k oew zeggen, Dré, ja! Ja, daar is wa' en toen sloeg ie mee z'n haand op z'n knie, „d'r is wa, ja! Kek 's, guilie meugen 't wel weten; 'k loop mee gekke dingen in m'n kop.” „Of veur 't eerst van oew lèven mee verstaandige” snapte Trui.

De Tiest kneep z'n oogen toen wa dicht, keek Trui 's straf aan en zee: „Gij weet 't geleuf ik al!”

En toen amico, toen...!

Da Trui tien kèrels te glad af is, da wiest ik, maar toen... neeë, keb me begaaid van 't lachen.

Mee 't doodonschuldigste gezicht van d'heele wereld, d'n kop wa schuin en mee oh, zo'n lief stemmeke vroeg ze pardoes: „Van Aantjes?”

De Tiest z'n mond gong open zonder dat ie 't zelvrs wiest en hij keek Trui aan of ie ze nog nooit gezien had. Toen naar mijn en laat ik oew zeggen amico: ik genoot!

En toen 't wa laank duurde, vroeg Trui nog 's op dezelfde manier: „Van Aantje Bogers, Tiest?”

Toen kwam d'n Blaauwe weer tot z'n eigen.

„Vrek,” zee-t-ie, „hoe witte da?”

Amico, ik docht da 'k brook. En toen d'n Tiest me zóo zag lachen, toen vuulde-n-ie, dat ie erin was gelopen. „Daar raaide zekers maar naar,” zee-t-ie weer.

„Om d'n bliksem nie,” riep Trui. „Keb jouw al laank in de gaten, Blaauwe, en nimde gij nou 's 'nen goeie raad van me aan: *doen!* As ge ze tenminste krijgen kunt!”

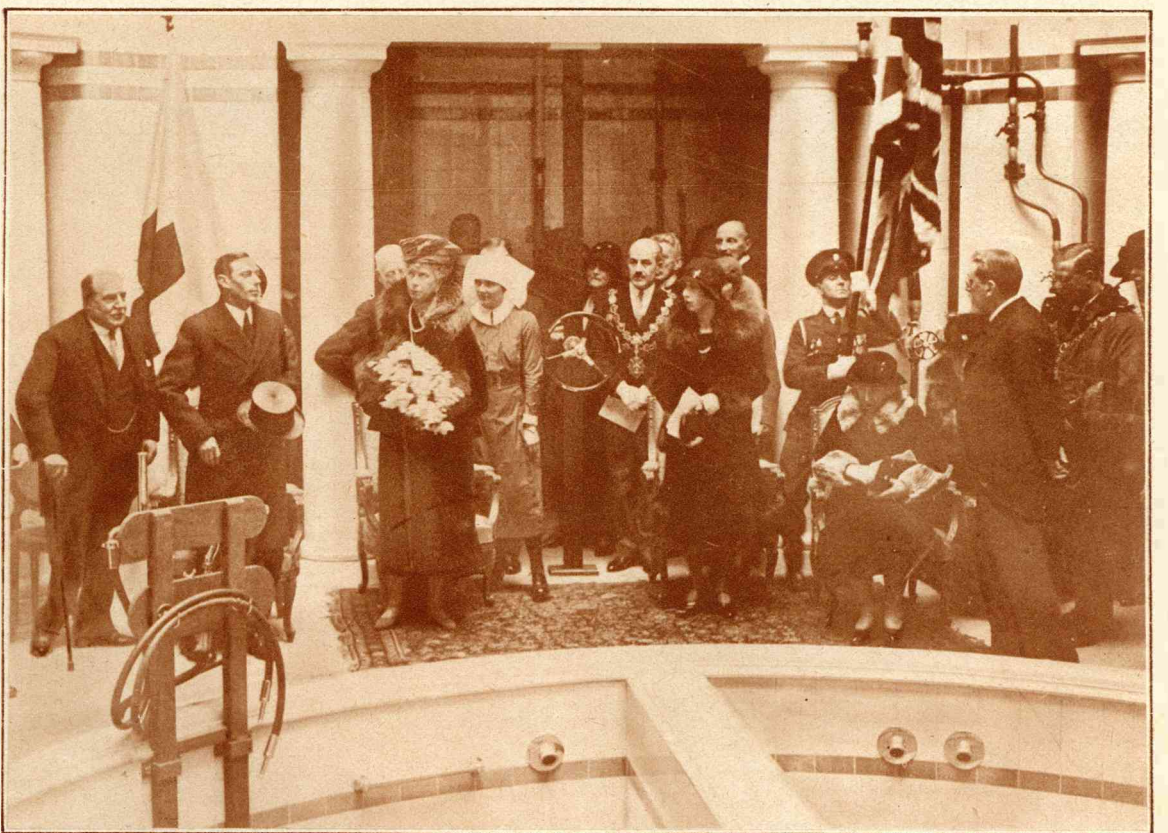
Affijn, 't wás dan zoo.

De Tiest is aan 't verkeerren mee 'n weduw-vrouwke. Wie had da-d-ooit kunnen droomen! En nog wel mee Aantje Bogers; neeë amico, de wonders zijn de wereld nog nie uit!

Ge heurt er wel meer van. Ik schei er nouw af. Veul groeten van Trui en — as altij — gin horke minder van oewen

toet a voe

DRÉ.

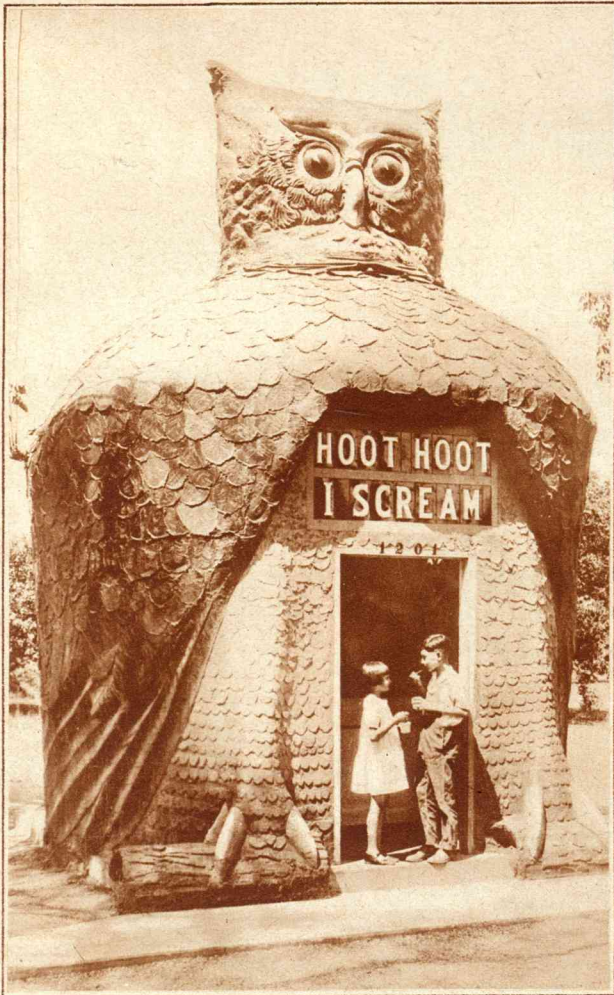

Koningin Mary van Engeland opende te Londen een kliniek voor reumatieklidders. Op de foto ziet men o.m. den hertog van York en prinses Mary.

Een jonge held is de 12-jarige Charles Hunt te Poplar (Engeland), die op een drukken verkeersweg zijn jongeren broer juist bijtijds wegtrok voor een auto, die hem dreigde te overrijden, waardoor Charles zelf echter door den auto werd gegrepen en ernstig gewond. Het dappere kereltje ontving nu de medaille van het bekende Carnegie Fonds, terwijl zijn naam op de heldenlijst van deze stichting werd geplaatst.

NIEUWS UIT HET BUITENLAND

Gered. De bemanning van het Duitsche stoomschip „München“, dat in de haven van New York door een zwaren brand werd geteisterd, wordt door een bemante van de Norddeutsche Lloyd gemonsterd, om te onderzoeken of iemand wordt vermist.

Een eigenaardige verfrissings-kiosk in Amerika, waar men op alle mogelijke manieren reclame maakt en blijkbaar een kiosk-als-een-uil een origineel idee vond.

De winter is streng in het Noorden van Amerika. Dat ondervond de bemanning van een Amerikaansch kustvaartuig, dat op jacht was geweest naar dranksmokkeelaars; bij terugkeer in New York moesten de kanonnen uit het ijs worden losgehakt.

Frau Sacher, de bij talloze toeristen bekende eigenares van het gelijknamige hotel in Weenen, is overleden. Zij was een hartstochtelijk rookster, liefst van de zwaarste sigaren; haar tweede liefhebberij was het houden van kleine bulldoggen, waarmede zij verschillende prijzen op tentoonstellingen heeft gewonnen.

„DE ERFPRIJS". De buitenste gang is breed en hoog, zoodat men hier makkelijk kan loopen.

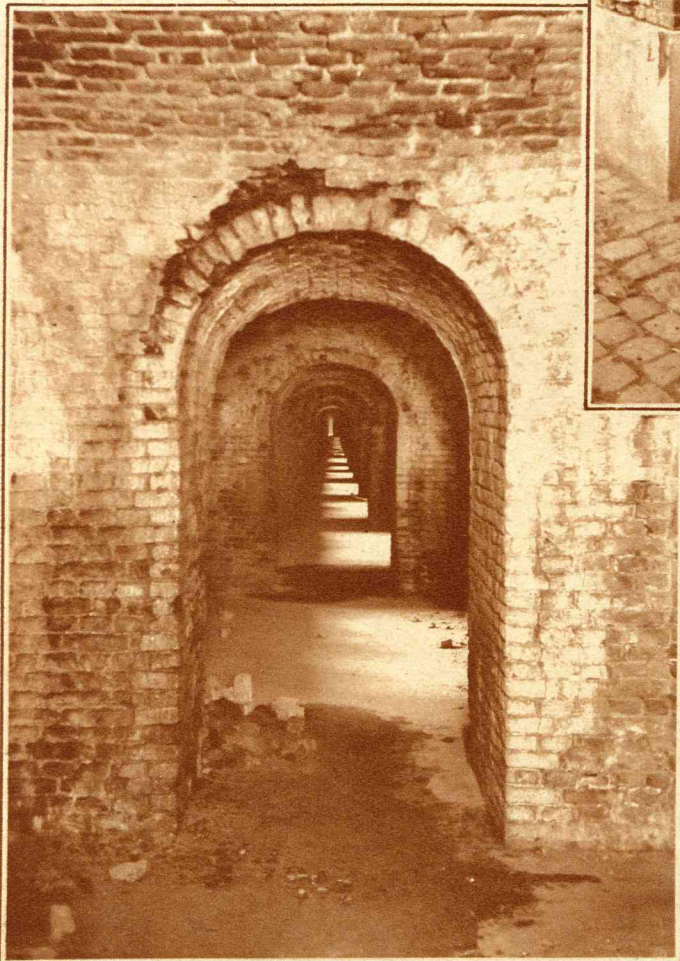
Lichteffecten in een der gangen.

EEN DWAALTOCHT DOOR ONDERAARDSCH MAASTRICHT

Onder leiding van een bekmaamen gids hebben we een onderaardschen fotografischen strooptocht ondernomen in het vestingmerk „de Erfprins" en het fort „Willem I". Beide dateeren uit de achttiende eeuw en het is de moeite waard om te zien, hoe kolosaal stevig alles nog is. Alle Maastrichtenaren kennen natuurlijk deze bouwwerken. Vooral de Jongeren ondernemen vaak strooptochten in de talrijke gangen. Zonder gids is het echter niet geraten op pad te gaan, daar men spoedig kan verdwalen in het labyrinth.

FORT WILLEM I. In het fort te komen is niet zoo eenvoudig. Een jeugdige provoost-geweldige opent met een respectabelen sleutel den toegang. Gelukkig voor ons behoeven we tegenwoordig zoo'n sleutelbosje niet meer in den zak mee te dragen.

Een doorkijkje in een der gangen van het fort. Deze zijn een aaneenschakeling van breede ruimten, alle verbonden door smalle poortjes.

Uit de duisternis naar het licht.

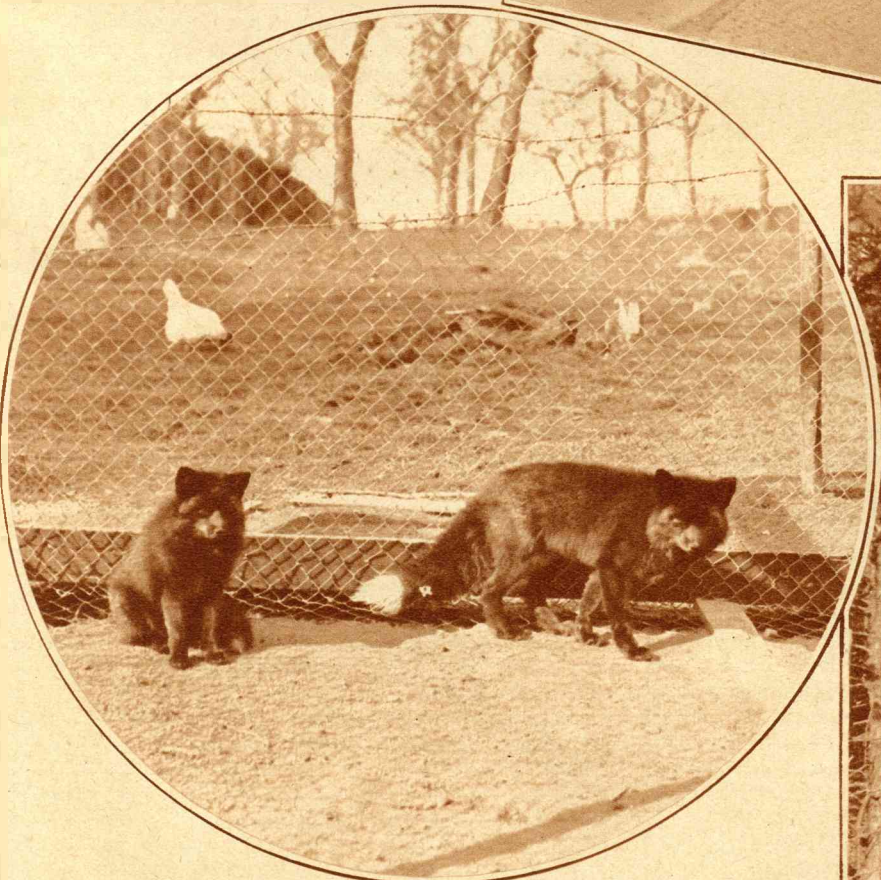
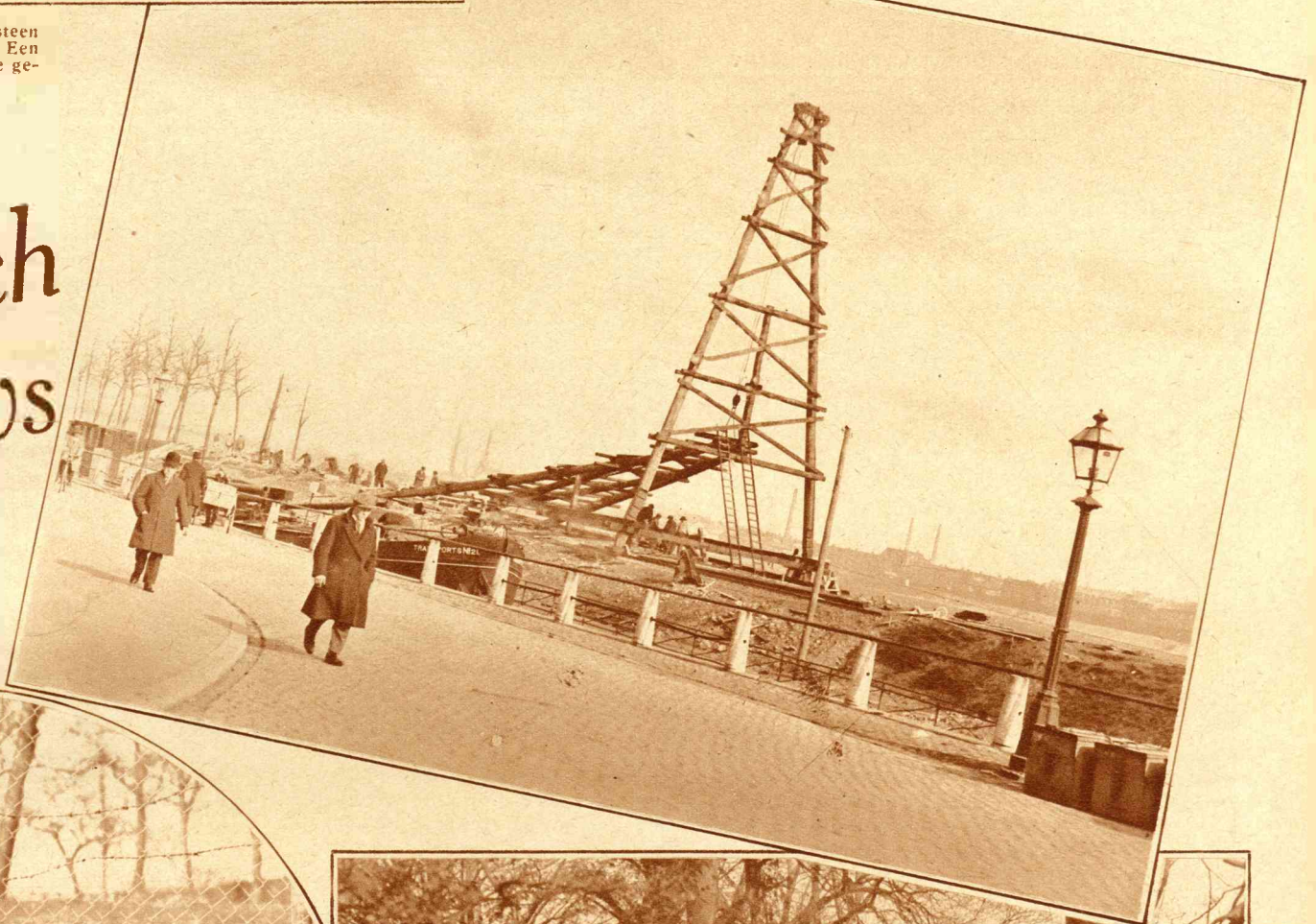
Te Puth-Schinnen (L.) werd Zondag de eerste steen gelegd voor den bouw eener R.K. Kerk aldaar. Een overzicht van de feestelijkheid, waaraan door de geheele bevolking werd deelgenomen.

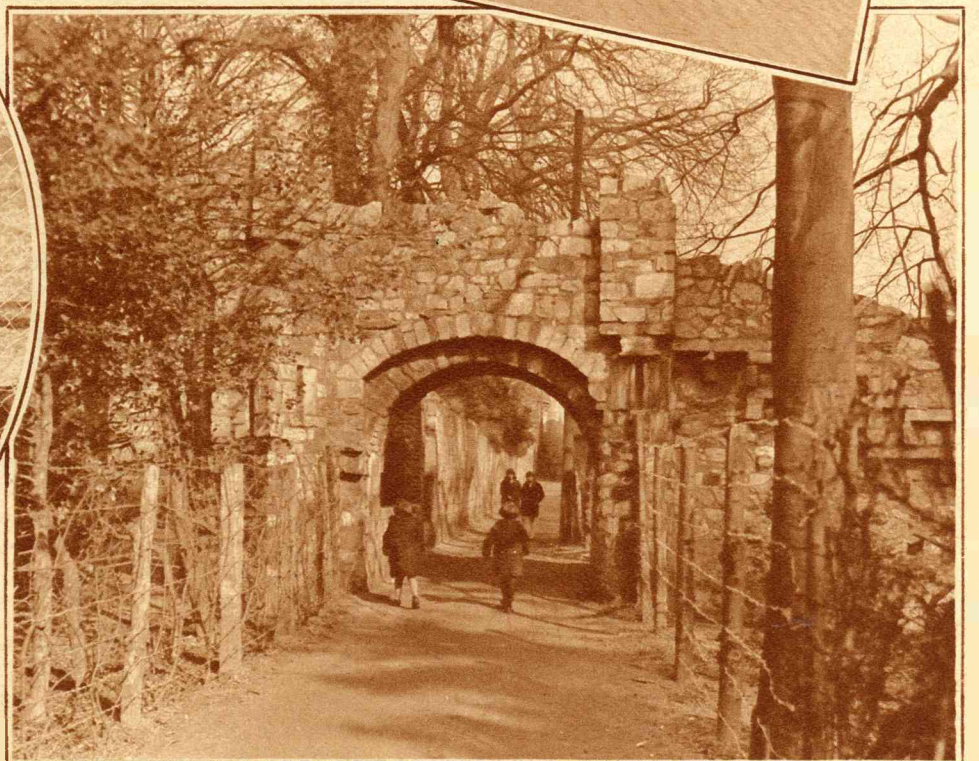
Donderdag 27 Februari is de doorverbinding Venlo-Helden van den Maasbuurtspoorweg officieel geopend door den Commissaris der Koningin in de provincie Limburg. Tal van autoriteiten waren bij deze plechtigheid tegenwoordig. De autoriteiten maakten een proefrit. Burgemeester Berger stapt in den trein.

Limburgsch Nieuws

Het oprichten van een bok voor de kabelbaan te Maastricht.

In Ulestraten is een zilvervossenfarm opgericht onder den mooien naam „Elivofa". Hier worden de zilvervossen gekweekt voor hun mooien pels. Momenteel zijn er twee paren. Hierboven een der paren. Duidelijk ziet men de witte pluim aan het einde van den staart.

Typisch poortje, dat bij de proostdij te Meerssen behoort.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Over Hubner heb ik geen woord gezegd en ik wed, dat zij de niets vermoedende dame zou hebben gespeeld, als wij haar de gevangenneming van Kettner hadden meegedeeld. Misschien zou het niet ondoelmatig zijn geweest, om door deze kleine proef te bepalen, hoe ver haar komediespel gaat."

"Ik heb er wel aan gedacht, maar ik ben weer tot andere gedachten gekomen, want ik was er vooral op uit, om die vrouw gerust te stellen. Waarschijnlijk wilde zij achterhalen, of wij haar relatie met Hubner kennen en zij zou misschien al haar berekeningen veranderd hebben, als zij daarvan iets bemerkte had. Nu stel ik mij den loop van zaken zoo voor, dat zij vandaag of morgen met haar gezelschapsjuffrouw vertrekt en dat Hubner zich gereed houdt, om haar een paar uur later te volgen. Maar hiernaast hebben wij nog altijd onzen vriend Krauze. Roep hem even binnen, waarde Braun. Wij hebben geen reden, om dien heer nog langer hier te houden."

De commissaris opende de deur van de zijkamer, waar de graanhandelaar ongeduldig pruttelend heen en weer liep. Na een vriendelijk verzoek van den ambtenaar kwam hij over den drempel. Ongerust keek hij naar den hoofdcommissaris.

"Wij willen uw tijd niet langer in beslag nemen, beste mijnheer Krauze," zei Lintwist vriendelijk, "want de tijd van een man van zaken is altijd kostbaar. Ik weet immers, dat ik op uw bereidwilligheid mag rekenen, als ik die andermaal nodig heb."

Krauze boog toestemmend; maar hij aarzelde nog met zijn vertrek. "Mag ik vragen, hoofdcommissaris, wat het bezoek van mevrouw Deloria te beteekenen had?"

"O, niets bijzonders. Zij deelde mij slechts mee, dat zij op het punt was, een groote reis te maken en dat ..."

Hij wilde blijkbaar nog breedvoeriger daarover uitweiden en in de oogen van den graanhandelaar de belangstelling lezen, waarmee deze op zijn mededeelingen wachtte. Nu hoorde het binnenkomen van een beambte den hoofdcommissaris midden in zijn redevoering. De man overhandigde zijn meerdere een open blad papier en Lintwist zei, nadat hij het gelezen had: "Henkel laat telegraferen, dat hij tengevolge van het ontvangen bevel Hubner zooveel, verdacht van vluchten, gevangen heeft genomen. Ik moet bekennen, dat het mij aangenaam was geweest, als hij daarmee gewacht had. Rupp zou in ieder geval voorzigtiger te werk zijn gegaan. — Nu, omdat het eenmaal gebeurd is, moeten wij ook daarin berusten. U wilt wel zoo vriendelijk zijn, Braun, den officier van justitie dadelijk bericht te sturen."

Dat Krauze nog altijd in de kamer was, had de hoofdcommissaris schijnbaar geheel vergeten. Met een gefronst voorhoofd begon hij zich in de studie van de voor hem liggende acten te verdiepen, en om hem niet te storen, ging de graanhandelaar na een korte aarzeling zachtjes weg.

Wel droeg hij zijn hoofd nu iets hooger en vrijmoediger dan tevoren, maar de veerkrachtige frischeheid en de haast vroolijke zekerheid, die na de Insterburgsche reis in zijn optreden waren gebleken, hadden hem toch geheel verlaten.

Voor dit oogenblik had hij door een brutaal optreden den gevreesden kwelgeest wel verdreven en zijn vermetele berekeningen waren weer juist gebleken. Maar hij kon toch bij zichzelf niet ontkennen, dat het slechts een armzalig uitstel was, wat hij op die manier gewonnen had en dat de paardrijdster en Hubner des te gevaarlijker voor hem zouden worden, als hij van dit korte uitstel geen goed gebruik wist te maken.

XXI

Het is allemaal volmaakt in orde," zei mevrouw Deloria, toen zij weer in het rijtuig stapte, waarin Elze voor het commissariaat van politie op haar had gewacht. "Men heeft mij verzekerd, dat men ons onderweg niet lastig zal vallen en daarom heb ik besloten, niet morgen, maar al vandaag op reis te gaan."

"Vandaag al?" herhaalde Elze verschrikt. "Is er dan waarlijk zoo'n haast bij, lieve tante?"

"Zeker!" antwoordde mevrouw Deloria eenigszins vinnig. "En ik moet bekennen, kindlief, dat ik je gedrag een beetje vreemd vind. Deze reis moest je veel plezier doen, omdat je daardoor in de gelegenheid komt, om op de aangenaamste manier een groot stuk van de wereld te leeren kennen. In plaats daarvan ben je bedrukt en zet 'n treurig gezicht, alsof er wie weet wat voor vreeselijks van

De Bisschop van Verdun heeft een gedenkteken ingewijd op het groote oorlogskerkhof van Donaumont.

je wordt verwacht. Ben je dan door zooveel sympathie met deze stad verbonden, of bestaan er ondanks je belofte nog geheimzinnige relaties, die je hier vasthouden?"

Elze had in dit oogenblik een bekentenis van de waarheid op haar lippen. De leugens rondom haar en het afschuwelijke verstoppertje-spelen, waarin haar voortdurend tegen haar zin de een of andere rol ten deel viel, deden haar dubbel pijnlijk het besef van haar eigen onoprechtheid gevoelen. Zij verlangde naar de mogelijkheid van een openhartige bekentenis als naar de bevrijding van een zwaren last.

Maar toen zij nu opkeek en de oogen van mevrouw Deloria met een wantrouwend onderzoekende, zelfs dreigende uitdrukking op zich gevestigd zag, verloor zij den moed weer. Zij kon er niet aan twijfelen, dat het de grootste verontwaardiging van haar weldoenster gaande zou maken, als zij haar iets van Rudolf geheim bezoek en van haar verloving vertelde. En met geen enkel woord zou zij zich tegen het onafwendbare verwijt hebben kunnen verdedigen, dat zij zich aan misbruik van vertrouwen en aan een groote ondankbaarheid schuldig had gemaakt. Deze drukkende overtuiging was het, die ook nu ondanks al haar goede voornemens haar lippen gesloten hield en haar zelfs tot haar beschaming dwong, om de ouden leugen door een nieuwe te bekrachtigen.

"Neen," zei ze zacht, maar zij keek daarbij niet naar de vraagster op en haar gezicht gloeide. Mevrouw Deloria had weinig menschenkennis moeten bezitten, als tegenover deze verraderlijke kenteekenen de verdenking niet in haar opgekomen

was, dat haar beschermeling iets voor haar geheim trachtte te houden. **No. 16** Zij fronste inderdaad onheilspellend haar wenkbrauwen en haar gezicht trilde als voor een uitbarsting van drift, zooals Elze die in den laatsten tijd soms bij haar weldoenster bemerkte had, al waren die ook tot heden nooit tegen haar, maar altijd tegen afwezige personen uitgesproken.

Minutenlang heerschte er een drukkende stilte, waarin 't jonge meisje haar hart hoorde kloppen. Maar toen moest mevrouw Deloria in een plotseling veranderd humeur, zooals dit bij haar geen zeldzaamheid was, tot het besluit zijn gekomen, om haar ongetwijfeld bestaanden argwaan liever voor zich te houden, want op den beminlijksten toon begon zij over iets anders te spreken, en toen zij na een korten rit het rijtuig voor het gebouw van de Rijksbank liet stilstaan, was zij schijnbaar weer in een zeer opgewekte stemming.

"Ik verwacht nog een nieuwe geldzending, lieveling," zei ze, terwijl zij Elze verzocht uit te stappen, "om de bekende redenen natuurlijk weer onder jouw naam. Als die, zooals ik hoop, reeds aangekomen is, kunnen wij het geld immers meteen meenemen."

En haar hoop werd niet teleurgesteld. De advocaat Herms had op last van Stefan Malinowski aan juffrouw Elze Lobener twintigduizend mark gezonden, en het verzoek van de ontvangster, om haar de som onmiddellijk uit te betalen, ontmoette dezen keer niet den minsten tegenstand. Terwijl zij onder de oogen van mevrouw Deloria de kwitantie schreef, luisterde Elze tusschen vrees en hoop naar iederen stap, die in haar nabijheid werd gehoord. Als zij ook in het bijzijn van anderen geen woord, zelfs niet eens een zwijgenden groet met haar geliefde had kunnen wisselen, het zou haar toch juist nu zeer gelukkig hebben gemaakt, hem te zien. Zij verlangde er naar hem te zien met al het verlangen, waartoe een jong, liefhebbend hart in staat is, en zij meende, dat het haar gemakkelijker moest vallen, de wreede zekerheid van de aanstaande scheiding te verdragen, als slechts een enkele blik van zijn trouwe oogen haar moed verlevendigd had.

Maar zij wachtte en hoopte tevergeefs. Hoe velen ook naar de loketten der kas liepen, Rudolf Krauze was er niet bij en zij moest eindelijk de laatste pennestreek doen, om mevrouw Deloria, die al bewijzen van ongeduld gaf, niet opnieuw wantrouwend te maken.

Bedrukt en treuriger nog dan tevoren volgde zij, na de uitbetaling van het geld, haar weldoenster, die haar nu somtijds als een gevangenebewaarder voorkwam. En ook de bijna koortsachtige haast, waarmee thuis nu op bevel van mevrouw Deloria de laatste voorbereidselen voor de reis gemaakt moesten worden, kon haar droeve gedachten niet blijder stemmen.

Omdat het zoo goed als zeker was, dat zij Rudolf voor haar vertrek niet meer zou zien, had zij zich voorgenomen, hem tenminste door een kort schrijven kennis te geven van haar gedwongen reis en hem haar onveranderlijke liefde en trouw te verzekeren. Maar niet eens deze kleine verlichting mocht zij haar bedrukt hart bezorgen. Mevrouw Deloria liet haar geen minuut alleen en Elze was niet vindingrijk genoeg, om een voorwendsel te verzinnen, dat haar waakzaamheid kon bedriegen.

Men had nog slechts een half uur voor het vertrek van den trein, toen de bel van de voordeur ging. Mevrouw Deloria schrok en hield Elze terug, die wilde gaan opendoen.

"Ik vermoed, dat het die afschuwelijke Krauze is," zei ze gejaagd. "Ik wil hem nu niet zien. Je moet tegen hem zeggen, dat ik niet thuis ben."

Weer die ellendige geheimhouding en dezen keer zou het niet slechts een enkele leugen zijn, want toen zij al op den drempel van de kamer stond, voelde Elze zich nog steeds teruggehouden, en mevrouw Deloria zei: "Misschien heeft hij er iets van gehoord, dat wij op het punt zijn, te vertrekken. Als hij je daarnaar vraagt, mag je het voor

mijn part bevestigen. Maar je moet zeggen, dat wij morgen pas op reis gaan, versta je mij? Hij mag in geen geval vermoeden, dat dit vandaag al gebeurt. En als hij naar het doel van onze reis vraagt, dan beweer je, het niet te kennen."

Het was waarlijk de graanhandelaar, die voor Elze stond, toen zij met een bedrukt hart opendeed. Aarzeland beantwoordde zij zijn vraag naar mevrouw Deloria met de onwaarheid, die haar zoeven tot plicht was gemaakt.

Hij keek haar wantrouwend aan, maar haar onschuldig gezicht scheen hem te overtuigen, dat zij niet tot een leugen in staat was, want in plaats van twijfel uit te spreken, antwoordde hij slechts: „Dat is zeer onaangenaam, omdat ik mevrouw iets zeer belangrijks heb te vertellen en haar beslist moet spreken. Bovendien hoor ik, dat zij van plan is, op reis te gaan. Maar daarover zult u mij wel kunnen inlichten, juffrouw!"

Gehoorzaam, al was het met tegenzin, bracht Elze de ontvangen boodschap over.

„Morgen dus!" herhaalde Krauze. „En weet u niet, waarheen de reis zal gaan? Nu, ik kan mij wel voorstellen, dat mevrouw Deloria u tot het laatste oogenblik in het onzekere wil laten. En ik hoop het immers ook uit haar eigen mond te vernemen. Wees zoo goed, mijn groeten aan mevrouw over te brengen en haar te zeggen, dat ik morgenochtend terug zal komen — in de besliste verwachting, haar dan aan te treffen. En voeg er dan alstublieft ook aan toe, dat het de onaangenaamste gevolgen voor mevrouw Deloria zou hebben, als ik in mijn verwachting teleurgesteld werd."

Hij had de laatste woorden met een bizonderen nadruk uitgesproken, maar de groet, waarmee hij afscheid van Elze nam, was desalniettemin uiterst beleefd. Terwijl binnen de kunstrijdster zijn boodschap met een spottenden lach ontving en nog haastiger dan tevoren tot vertrek aanspoorde, keerde Krauze nadenkend en slecht gehumeurd naar zijn kantoor terug.

Bij de post, die tijdens zijn afwezigheid bezorgd was, bevond zich een brief, waarop als afzender de advocaat Herms vermeld stond. De oogen van den graanhandelaar schitterden. Maar hij gunde zich toch den tijd, om de envelop keurig netjes open te snijden, en pas na eenig aarzelen, alsof hij bang was voor den inhoud van het schrijven, vouwde hij het blad open.

Zijn geel gezicht werd zichtbaar langer en diepe rimpels kwamen er op zijn gezicht, terwijl hij las. Hij staarde wel tien minuten strak op de door een onverschillige kantoorhand geschreven regels, die zoo weinig aan zijn verwachting voldeden en onverbiddelijk de hoop vernietigden, die zijn laatste was geweest. Alsof hij ze onuitwisbaar in zijn geheugen wilde prenten, las hij telkens en telkens de slotwoorden van den brief weer over, die onduidelijk en rondweg luidden:

„Ik moet aanraden, uw zoogenaamde eischen in een proces naar voren te brengen, omdat ik naar aanleiding der hierboven herhaalde verklaring van Malinowski onvoorwaardelijk moet weigeren, een opdracht tot eventuele onderhandelingen tusschen u en hem op mij te nemen."

„Die schavuit!" prevelde de dunne lippen van Krauze, terwijl er een groote woede in zijn gezicht te lezen was. „Die overmoedige schavuit! Hij weet, dat ik met een enkel woord den heelen troep de vruchten van hun bedrog kan laten verliezen, en desondanks durft hij mij te trotseeren. Maar hij zal er voor boeten — zoo waar als ik leef, hij zal er voor boeten!"

De uitdrukking van zijn gezicht liet geen twijfel bestaan, hoe ernstig hij die bedreiging meende, maar omtrent de uitvoering er van was hij het blijkbaar niet met zichzelf eens, want hij verviel opnieuw in ernstige gedachten en het eene kwartier na het andere verliep, zonder dat hij een bepaald besluit kon vormen.

Eindelijk stak hij den brief van den advocaat in zijn portefeuille en nam zijn hoed.

„Dat vrouwmensch moet hem tot bedaren brengen," zei hij bij zichzelf, „en als zij het niet klaarspeelt — nu, des te erger voor haar en voor hem."

Twintig minuten later trok hij andermaal aan de bel van de woningdeur der voormalige kunstrijdster; maar hoe vaak en onstuimig hij ook belde, er verscheen niemand, om open te doen. En toen hij desondanks niet kon besluiten, weg te gaan, trok

zijn volharding ten laatste de aandacht van een op de hogere verdieping wonende vrouw.

„Wie zoekt u eigenlijk?" riep zij naar beneden. „Mevrouw Deloria soms? Dan kunt u tot morgen of ook nog langer wachten, zonder antwoord te krijgen. Die dame is op reis."

„Op reis? Neen, dat is niet mogelijk; u moet u vergissen. Voor een uur hoorde ik nog van haar gezelschapsjuffrouw, dat zij morgen pas zou vertrekken."

„Nu, dan heeft de gezelschapsjuffrouw u wat voorgelogen, of de dames zijn vlug van plan veranderd. Het is meer dan een halfuur geleden, dat zij met pak en zak wegreden. En de werkster hebben zij ook afgezegd, omdat zij zeker niet voor over eenige maanden terugkomen. Dat heeft die vrouw mij zelf verteld."

Krauze had wel met zijn vuist tegen zijn hoofd willen slaan over zijn eigen domheid. Hoe was het toch mogelijk, dat hij, de ervaren menschenkenner, zich door een onschuldig meisjesgezicht had laten bedriegen! Als een gek had hij zich laten wegsturen en het hielp hem nu weinig, dat hij zich in stilte met de ergste verwijten overlaadde.

Met moeite sprak hij een paar woorden van dank voor de ontvangen inlichting en hij had al vooraf geen hoop op een bevredigend antwoord, toen hij aan de spraakzame buurvrouw vroeg, of zij ook het doel van de reis der dames kende.

„Wel neen!" zei de vrouw op een tamelijk knorrig toon. „Die dames waren veel te deftig, om zich met iemand zooals ik te bemoeien, of dat verbeeldde zij zich tenminste. Haar deftigheid was misschien ook niet van zoo'n ouden datum. Ten slotte zal het nog blijken, dat die voornam mevrouw Deloria alleen voor haar schuldeischers weggelopen is. U ziet er immers ook heelmaal zoo uit als iemand, die iets van haar heeft te vorderen."

Haar weetgierigheid, om dit vermoeden bevestigd of tegengesproken te zien, bleef tot blijkbaar leedwezen van de vrouw onbevredigd. Zijn handen in de zakken van zijn overjas begraving, liep hij

met een gebogen hoofd den weg terug, waarlangs hij gekomen was; eerst zooals iemand, die geen haast heeft, omdat hij zeker weet, dat hem aan zijn doel weinig goeds te wachten staat, maar toen, plotseling zich oprichtend, met groote haastige schreden, alsof er een nieuw plan in zijn hoofd was opgekomen, dat geen uitstel toeliet.

„Je hoeft voor mij geen avondeten klaar te zetten, Mina; ik moet onmiddellijk voor een dringende handelszaak op reis gaan en kom in ieder geval niet voor overmorgen terug!"

Met een luide, halfschreeuwende stem, zooals altijd, als hij tegen zijn half-doove huishoudster sprak, had de graanhandelaar deze woorden door de openstaande kamerdeur geroepen. Maar het bleef desondanks twijfelachtig, of de oude vrouw het gehoord en verstaan had, want zij wendde haar hoofd niet om en haar rimpelig gezicht bleef onveranderd somber en knorrig, terwijl zij in de pan bleef roeren, die zij juist op het vuur had.

Krauze verwaardigde zich intusschen niet, zijn mededeeling te herhalen. Hij had de deur van zijn kantoor gesloten en had de kleine tasch al in de hand, die hem steeds op zijn — meestal slechts korte — reizen vergezelde. Een oogenblik bleef hij nog in de huisdeur staan, als om er over na te denken, of hij alles in een behoorlijke orde achterliet; maar toen liep hij met groote stappen over het voorplein en door het voorhuis naar een dichtbijstaanden auto, om zich daarmee naar het station te laten rijden.

Hier vroeg hij aan het loket een kaartje naar Insterburg.

XXII

Toen Rudolf laat in den avond thuiskwam, kon de afwezigheid van zijn vader hem niet verwonderen, want zij bleven elkaar na hun laatste gesprek zooveel mogelijk uit den weg, dus kon slechts een ongewenscht toeval een ontmoeting teweegbrengen. Volgens zijn gewoonte trachtte de advocaat zich op zijn kamer in de studie van een wetenschappelijk werk te verdiepen en door ingespannen geestesarbeid de sombere gedachten en den pijnlijken twijfel te verdrijven, die hem hoe langer hoe meer kwelden.

Daar vernam hij een gedruisch aan de deur, die zonder voorafgaand aankloppen geopend werd. Met een brandende kaars in haar hand kwam tot zijn verbazing de oude Mina over den drempel, en ondanks alle oprechte genegenheid, die hij nog uit zijn jongensjaren voor de trouwe vrouw had, kon Rudolf bij dat onverwachte tafereel het gevoel niet van zich afzetten, dat zij in den schijn van dit licht geheel op de heksen uit de sprookjes zijner kinderjaren geleek.

Zóo hardvochtig en boos was haar rimpelig gezicht met de dunne grijze vlechtjes hem voorgekomen, dat de afkeer van zijn vader tegenover de oude vrouw hem minder onvergeeflijk voorkwam en het hem zelfs een overwinning kostte, om haar met de gewone vriendelijkheid te begroeten.

„Laat je boeken toch liggen," zei ze op haar gewonen knorrig toon en het klonk nog onvriendelijker door haar gewonen vertrouwelijke toon. „Kom mee! De sluiper is op reis en ik wil je iets laten zien."

„Hoor eens, Mina, als het mijn vader is, over wien je daar spreekt..."

Hij had haar met een vriendelijken ernst het minachtende van haar benaming onder het oog willen brengen, maar zij viel hem ontstemd in de rede. „Waarom schreeuw je zoo? Ik versta je goed genoeg, ook als je zoo tegen mij praat als tegen alle menschen. Ik ben slechts doof voor hem daar beneden, omdat het mij tegenstaat, met hem te spreken."

„Dat is eigenlijk niet goed, Mina; je moest liever vriendelijk met mijn vader trachten om te gaan, dat zou in ieder geval voor jou en voor hem veel aangenamer zijn."

„Vriendelijk — met hem? Och, als ik niet zoo'n slaaf van mijn gewoonten was, en als ik niet zoo aan jou en aan het heele huis gehecht was, waar ik het vroeger toch goed heb gehad — destijds, toen je moeder nog leefde — dan had ik al lang een pan koud water over zijn hoofd uitgesloten en was er vandoor gegaan... naar een gesticht of ergens anders naar toe. Vriendelijk tegen hem? — Neen, daarvoor acht ik mij toch te goed, al ben ik ook in zijn oogen slechts een verschrompeld oude dienstmeid, niet veel beter dan een stuk vee."

Wordt voortgezet.

Balanstijd.

*

*Als het oude jaar geëindigd,
't Nieuwe weer begonnen is,
Is het in peil huisgezinnen
Met de rust en vrede mis.
Pa is niet meer te genieten
Heel z'n goede stemming kwijt,
Grauw en snauwt z'n vrouw en kind'ren,
Want, het is . . . balansentijd!*

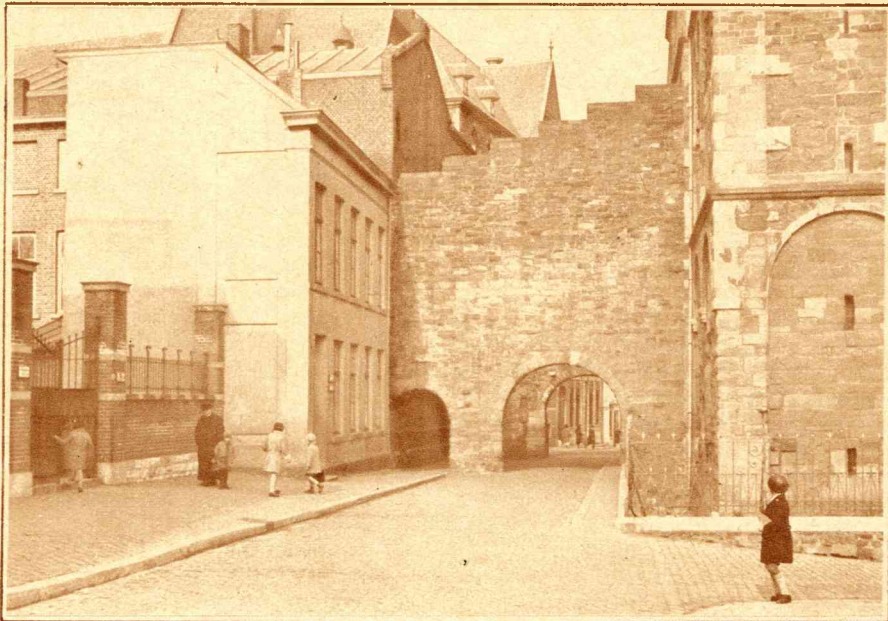
*'s Morgens komt-ie naar beneden,
Vindt z'n thee te slap of lawo,
Antwoordt op een vriend'lijk „morgen”
Met een grauw of met een snauw!
Smeert 'em heel gauw naar kantoor toe
En blijft weg tot 's avonds laat,
Als het eten al een uur lang
Op het vuur te prut'len staat.*

*Ma en dochters koopen hoeden,
Jurken, mantels, 'n heele hoop,
Want de prijzen in de winkels
Zijn nu spôt- en spôtgoedkoop.
Zoo iets mag je niet verzuimen,
Want 't is nu balansentijd
(En de winkeliers die raken
Fijn hun ouwe rommel kwijt).*

*'t Woord Balans is in die dagen
'n Ware nachtmerrie, een schrik.
Op de étalageruiten
Hel verlicht en drie-duim-dik,
Op de soos en in de kranten,
Thuis, op straat, ja overal,
Daarom is het, dat ook ik eens
Mijn balans opmaken zal!*

*Aan de debet-zijde zet ik
Wat door mij ontvangen wordt
Aan gedichtjes, en dan credit
Pennen, inkt, papier en port.
Daarmee is het afgeloopen,
En m'n versje tenens uit.
Aangezien ik m'n balans dan
Met een . . . debet-saldo sluit!*

GIJUS BETLEM Jr

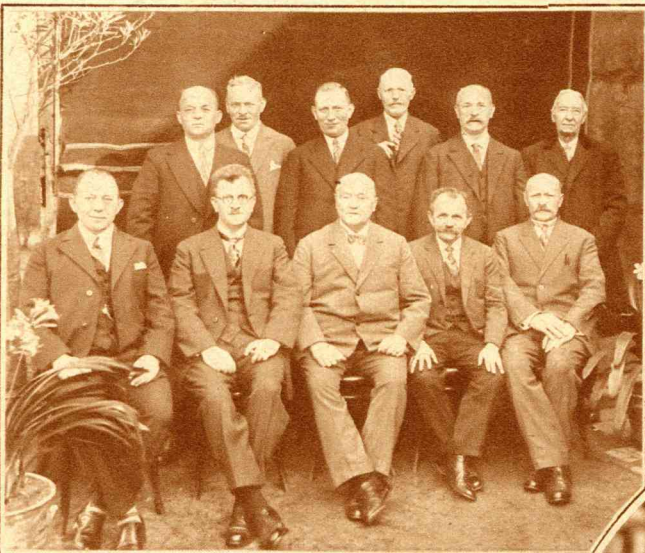

Bij de te Kerkrade plaats gehad hebbende officieele opening van het nieuwe R.K. St. Jozefziekenhuis, kieken wij autoriteiten en genoodigden. In het midden der eerste rij merken we op den H. Ew. Heer Deken v. Ormelingen die de inzegening verrichtte; rechts van hem Dr. Willems, Geneesh.-Direct., aan zijn andere zijde Dr. Widdershopen, Geneesheer.

Het consultatiebureau van het Groene Kruis te Maastricht, dat aansluit bij de prachtige oude bogen, zal worden afgebroken, waarna getracht zal worden een mooier geheel van dit plekje te maken. De situatie zooals deze nu is.

LIMBURGS NIEUWS

Gelukkige Lotelingen. De Loterijvereniging De Hoop uit Venlo herdacht het 25-jarig bestaan, bij welke gelegenheid wij de heeren fotografeerden. Wij hopen, dat de jubilarissen maar gauw met een prijs gaan strijken, die hen „binnen” brengt.

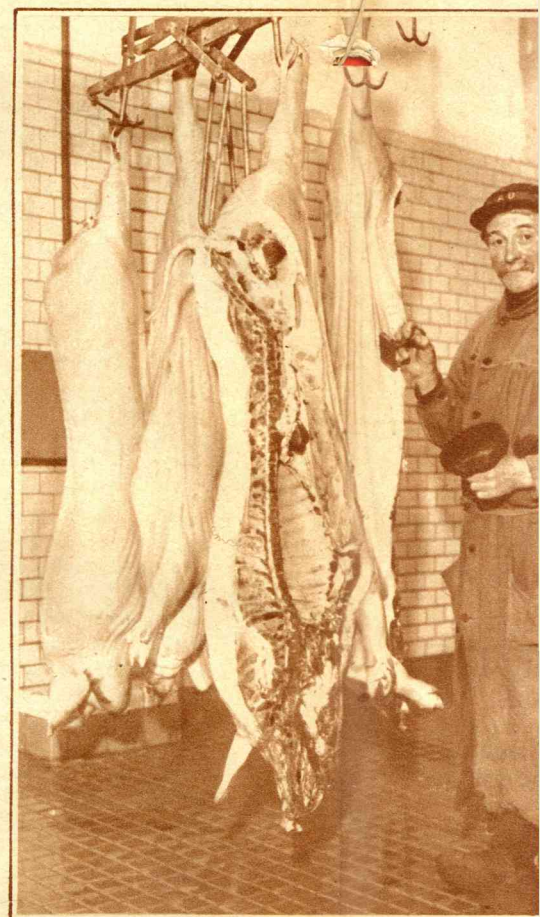
Nu het weer wat warmer wordt in de natuur, trekken vele Maastrichtenaars naar het Vrijthof om de duiven te voeren, waarbij soms aardige momentjes te zien zijn. Enkele brutaaltjes zoeken het hoogerop.

Breng zon in het leven der kleinen. Een overzichtfoto van de dag en nacht geopende Kinderlghal door T.B.C.-patiënten. Deze hal is aan eene zijde onafgebroken opengesteld, opdat zoo groot mogelijke hoeveelheden zonlicht de kleinen zal bereiken. Dr. Willenís, Directeur van het te Kerkrade officieel geopende R.K. St. Jozefziekenhuis, vertelde ons, dat dit de eenige inrichting in den lande is, die dit systeem zoo ver heeft doorgeboerd.

Het moderne hek van de school zal ook plaats moeten maken.

Bij het Gem. Slachthuis te Roermond heeft dhr. Fr. Reijnders als 2e opzichter na een dertig-jarige plichtsvervulling afscheid genomen van de slagerspatroons. We zien hier den gepensionneerde bij de laatste stempel, welke hij zal verrichten.

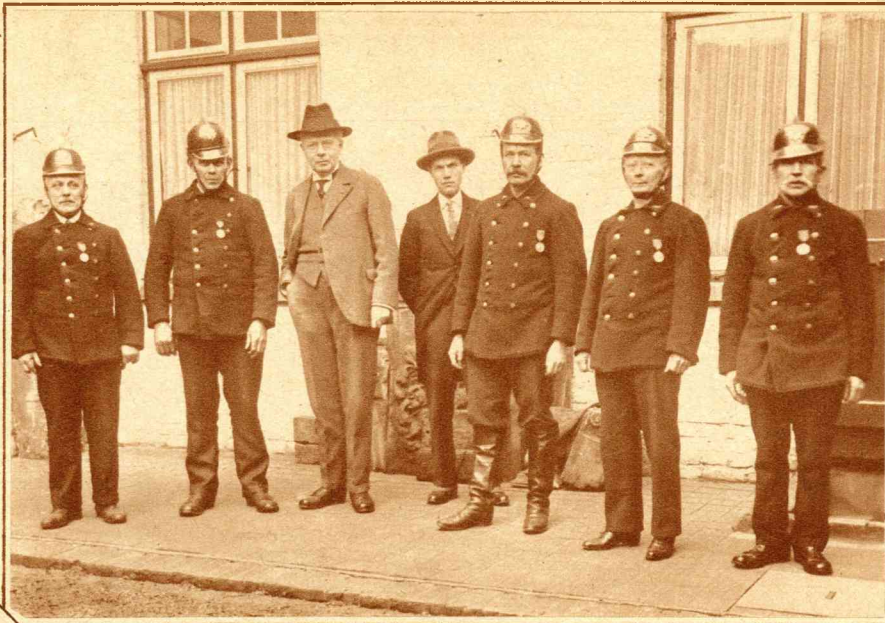
De Boerenleenbank te Sevenum (L) herdacht op feestelijke wijze het 25-jarig bestaan van het Bestuur en enkele inviterende V.L.N.R. zien we zittend: de heeren Directeur P. Brouns, oud-adviseur; Pastoor Hismans; H. Verbeeten, insp. Findhove; Kapelaan J. Kessels, adviseur. Staande v.l.n.r. de heeren J. Sanders, kassier; W. Lucasse; Philipse; W. Baten.

25 jaar vrijwillig brandweer-
man. Te Roermond bestaat nog
immer 'n vrijwillig corps brand-
weerlieden, die steeds gereed
staan om, bij het eerste alarm,
het uur te overmeesteren. Zoo
werden Zaterdagmiddag nog
vijf personen begiftigd met het
eerste teken der Kon. Nederl.
Brandweer voor 25-jarigen
trouwen dienst. De jubilarissen
met den burgemeester en den
commandant der brandweer.

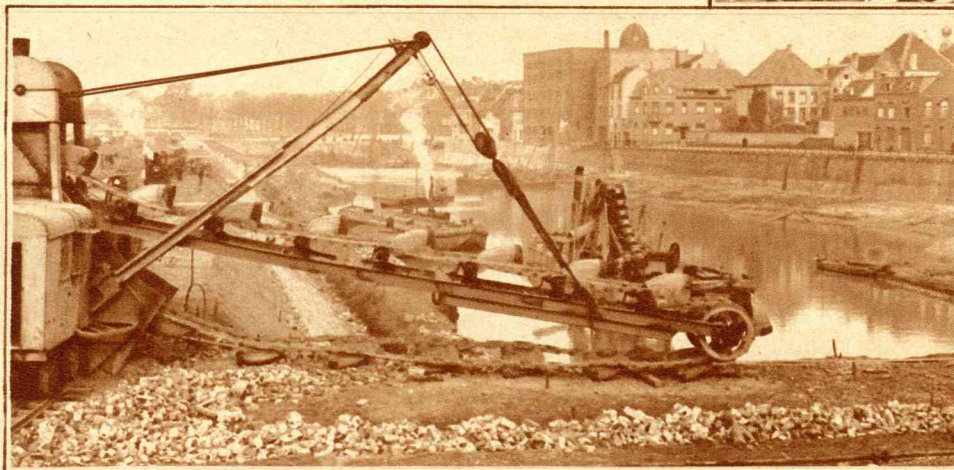
Bewaakte overweg. Een een-
zame post voor den zandtrein
aan het Julianakanaal; een
waker, die de lunch gebruikt.

MBURGSCH NIEUWS

In de Spoorstraat te Kranwinkel heeft
een hevige brand gewoed, waarvan
vier boerderijen het slachtoffer werden.
Eenig vee kwam in de vlammen om.
De achterzijde van een der boerderijen.

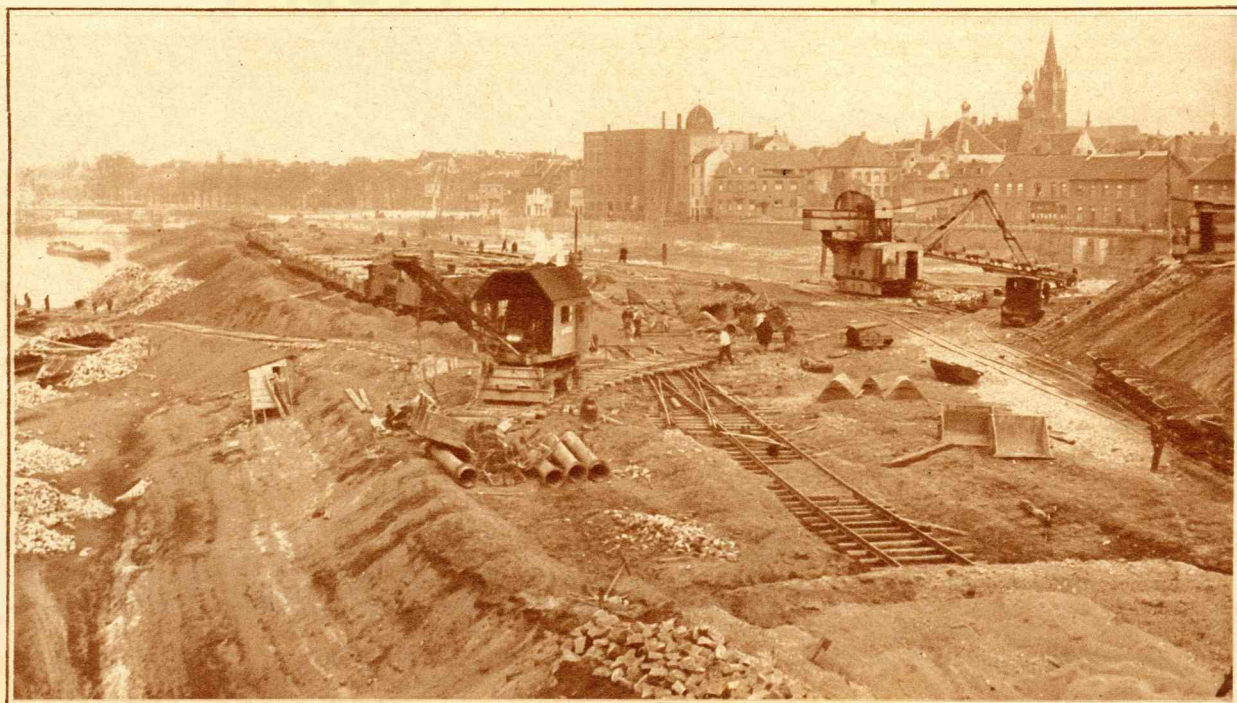

De havenwerken te Venlo
nemen steeds vasteren oorm
aan. Het is de moeite waard
er eens een kijkje te gaan
nemen. Overzicht van de
werkzaamheden in de haven.

Algemeen overzicht van het werk.

Verdacht op feestelijke wijze het 25-jarig bestaan. Bij die gelegenheid fotografeerden
d.a.r. zien we zittend: de heeren Directeur P. Raadts; W. Everts, Burgemeester:
voor Hismans; H. Verbeeten, insp. Eindhoven; J. M. v. d. Goor, voorz. R.v.T.;
ande d.a.r. de heeren J. Sanders, kassier; H. Weyss; Kap. Feron; P. M. Baten.
W. Lucasse; Philipse; W. Baten.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Ik hoop," zeide zij, „dat uw sigaret u weer in uw humeur gebracht heeft. U bent toch niet van plan, den heelen avond zoo vervelend te zijn, als bij het diner, is 't wel?"

Hij zuchtte ietwat peinzend.

„Ik zou graag met u praten," zei hij eenvoudig „maar... ik weet niet waarom... maar vanavond... ziet u, het was veel gemakkelijker, toen u een journaliste was, van „Het Laatste Nieuws".

„Nu, dat is het juist, wat ik nu óók ben," zei ze lachend. „Alleen, ik kan niet zoo maar dadelijk weggelaten van al mijn oude vrienden. Morgen zal ik weer aan mijn werk zijn."

„Meent u dat?" vroeg hij ongeloofig.

„Natuurlijk meen ik dat. U denkt toch niet, dat ik dit soort dingen bijzonder amusant vind, is 't wel? Bent u nooit op de gedachte gekomen, dat menschen, die onder precies dezelfde omstandigheden zijn grootgebracht, en het leven hebben leeren bekijken van precies hetzelfde standpunt, verschrikkelijk op elkaar moeten lijken?"

„Maar u behoort tot hen, u hebt dezelfde neigingen."

„Ik mag in sommige opzichten tot hen behoorren, maar u weet, dat ik een opstandig kind ben. Heb ik dat niet bewezen? Ben ik niet de wereld ingegaan, tot schrik van mijn heele familie, met het eenig doel, om een degelijker inzicht te krijgen in het leven? En toch geloof ik werkelijk, mr. Trent, dat u vanavond dat vergeten hebt. U denkt alleen aan mijn tegenwoordige rol, en in uw wanhopige pogingen, om de belangstelling te wekken van een jongedame van goeden huize, hebt u heelemaal niet met me gepraat, en heb ik het erg vervelend gehad."

„Dat is volkomen waar," gaf hij toe. „Allemaal om ons heen spraken ze van dingen, waar ik niets van wist — u even goed."

„Wat een dwaasheid! U hadt toch met mij kunnen praten over Fred, en het aanleggen van dien weg in Afrika, en ik zou daar méér belang in gesteld hebben, dan in alles, wat ze me anders hadden kunnen zeggen."

Zij reden nu een schitterend verlichte hoek om, en het licht scheen op zijn krachtig, vastberaden gelaat met de zware wenkbrauwen en de smalle lippen. Hij leunde achterover, en lachte heesch. Verbeelde zij het zich, vroeg zij zich af, of scheen hij werkelijk niet heelemaal op zijn gemak?

„Heb ik u niet heel wat daarvan verteld? Ik zou zoo denken, dat wij tweeën, Fred en ik, u alles over Afrika verteld hebben, wat u er maar over hooren wilt."

Zij schudde het hoofd. Wat ze nu zeide, klonk hem in zekeren zin raadselachtig in de ooren.

„U kunt me nog heel wat meer vertellen," zei ze. „Te eeniger tijd hoop ik alles te weten."

Hij doorstond haar blik, zonder een spier te vertrekken.

„Dat hoop ik ook," zei hij.

XXXVIII

Het rijtuig hield bij den schouwburg stil, en hij hielp haar uitstappen — een beetje onhandig misschien, maar zonder dat men beslist van lompheid kon spreken. Zij vonden de rest van het gezelschap reeds op hun plaatsen, terwijl het gordijn aanstonds zou opgaan. Zij namen twee stalletjes op het eind, Trent, die op den hoek. Alleen één stoel naast hem bleef onbezet.

„Jullie hebt je ook niet gehaast," merkte Lady Tresham op, terwijl ze voorover boog.

„We zijn in ieder geval op tijd," antwoordde Ernestine, en ze liet haar mantel op den rug van haar stoel zakken.

Het gordijn ging op, en het stuk begon. Het was een drama uit de moderne samenleving, vol van het nieuwste deftige koeterwaalsch en allerlei onmogelijke toestanden. Trent werd hoe langer hoe meer verbijsterd. Opeens, tegen het einde van het eerste bedrijf, kwam er een mooie, dramatische situatie, als een vurige tong opschietend uit de dorre massa. De belangstelling van het geheele publiek, dat zich tot dan toe slechts matig geamuseerd had, werd opeens gespannen. Trent zat voorover in zijn stoel. Ernestine hield op, met zich koelte toe te wuiven. De man en de vrouw stonden tegenover elkaar — de lichte scherts, die tot dusver tusschen hen gewisseld was, hield plotseling op — de man stond daar met zijn misdrijf onbarmhartig aan den kaak gesteld, en de vrouw, die hem aanklaagde met hartelijke welsprekendheid, goot haar verachting uit over haar sprakeloos slachtoffer. Het publiek wist, wat de vrouw in het stuk niet wist: dat het uit liefde voor haar was, dat de man zijn misdaad begaan had — om haar te redden uit een ontzettend gevaar, dat haar leven van zeer nabij bedreigd had. Het gordijn viel — en de vrouw verliet het vertrek, terwijl zij omziende nog een laatste uitdaging slingerde: en de man zat aan de tafel, en staarde in het vuur, met oogen, die niets zagen. Het publiek haalde even adem, en dan volgde een langdurig applaus. Het orkest begon te spelen, en er ontstond een gegons van conversatie.

Eerst toen bemerkte Ernestine, hoe verdiept in het spel de man naast haar geworden was. Zijn handen, omkleurden de leuning van zijn stoel, zijn oogen waren strak gericht op de plaats ergens achter het gordijn, waar dit plotselinge drama zich had afgespeeld, alsof zij werkelijk door den zwaren voorhang konden heendringen, en daarachter zien, in de kamer, waar de lucht nog scheen te trillen van de heftigheid, waarmee die vrouw uiting had gegeven aan haar verachting. Ernestine sprak ten laatste tot hem, en het geluid van haar stem bracht hem met een schok tot de werkelijkheid terug.

„U vindt het mooi?"

„Het laatste gedeelte," antwoordde hij. „Wat

een plotselinge verandering. Eerst No. 27 vond ik het allemaal onzin, maar toen begon 't prachtig te worden."

„Hubert is een voortreffelijk speler," merkte zij op, terwijl zij zich koelte toewuifde. „Het was zijn eerste kans in het stuk, en hij maakte er stellig een goed gebruik van."

Hij wendde zich vastberaden in zijn stoel om, naar haar toe, en zij was getroffen door het intense verlangen, dat uit zijn sombere, strakke trekken sprak.

„Die man beging de misdaad uit liefde voor die vrouw," fluisterde hij heesch. „Had hij gelijk? Zou een vrouw vergiffenis schenken aan een man, die haar misleidde om wille van haar zelf — als zij dat n.l. wist?"

Ernestine nam haar programma, en maakte er een diepe studie van.

„Dat kan ik niet zeggen," zeide zij. „Het hangt er van af."

Trent haalde even adem, en wendde zich af. Een kalme stem aan den anderen kant naast hem fluisterde hem in het oor:

„Die vrouw zou hem vergiffenis schenken, als zij wat om hem gaf."

Trent keerde zich snel om, en de glans verdween uit zijn oogen. Stellig was het een slecht voorteken, de komst van dezen man. Want het was kapitein Francis, die de onbezette plaats had ingenomen, en die de verbazing van den ander met een ietwat stroeven glimlach gadesloeg.

„Feitelijk een idioot stuk, hè? Tusschen haakjes, Trent, ik zou graag willen, dat je me aan juffrouw Wendermott voorstelde. Ik heb haar jongen neef daarginds in Accra ontmoet."

Ernestine hoorde het, en leunde glimlachend voorover. Trent deed, zooals hem gevraagd werd, met de tanden oopen, en niet bepaald vriendelijk. Van dat oogenblik af, tot het gordijn opging, voor het volgende bedrijf, hoefde hij alleen maar stil te zitten en te luisteren.

De rest van het stuk bracht ternauwernood, wat het begin beloofd had. Bij het derde bedrijf had Trent alle belangstelling ervoor verloren. Plotseling kreeg hij een idee. Hij haalde een kaartje uit zijn zak, schreef er haastig een paar woorden op, en gaf het door aan Lady Tresham. Zij leunde voorover, en glimlachte tegen hem, bij wijze van goedkeuring. „Fijn!"

Trent greep zijn hoed, en fluisterde Ernestine in het oor: „Jullie komt allemaal met me mee soupeeren in „Milan", zei hij. „Ik ga nu vooruit, om voor een en ander te zorgen."

Zij zag hem glimlachend aan. Het deed haar stellig genoegen.

„Wat een prachtig idee! Maar bedoelt u werkelijk ons allemaal?"

„Waarom niet?"

Hij vond buiten zijn rijtuig zonder veel moeite, en reed snel naar Restaurant „Milan".

„Een tafel voor achttien personen, mijnheer! Het is veel te laat, om dat in orde te maken, behalve dan in een privé-zaal."

„De dames hebben liever de groote zaal," antwoordde Trent beslist, „en u moet het maar op de een of andere manier zien te schikken. Ik geef u carte blanche, wat betreft wat u ons op wilt dienen, maar het moet van het beste zijn."

De man boog. Dat moest een miljonair zijn, want het restaurant was „Milan".

„En de naam, mijnheer?"

„Scarlett Trent, misschien kent u

Nu de rust in Marokko hersteld is, doet Spanje ernstige pogingen het land te moderniseeren. De kinderen zijn verplicht het onderwijs te volgen, dat door inlandische en Spaansche leermeesters gegeven wordt.

me niet, maar Lady Tresham, Lord Colliston, en de graaf van Howton behooren tot mijn gasten."

De man zag al geen moeilijkheden meer. De naam Scarlett Trent was de naam, die indruk op hem maakte. Voor den Engelschen aristocraat had hij slechts weinig eerbied, maar een millionnaire, dat was, wat hij hebben moest.

"We moeten de tafel dwars zetten, mijnheer, aan het eind van de zaal," zei hij. "En hoe moet het met de bloemen?"

"De beste, en zooveel als u er krijgen kunt," antwoordde Trent kortaf. "Ik heb een biljet van 100 pond bij me. Ik zal niet mopperen, als ik maar weinig geld terugkrijg, maar ik wil waar voor mijn geld."

"Dat zult u krijgen, mijnheer," antwoordde de man veelbetekenend.

En hij hield woord.

Trent was weer terug bij den schouwburg, toen menschen er uitstroomden. In de gaanderij kwam hij tegenover Ernestine en Francis te staan. Zij praken ernstig met elkaar, maar hielden aanstonds op, toen ze hem zagen.

"Ik sprak juist met kapitein Francis over uw schitterende uitnodiging," zei Ernestine.

"Ik hoop, dat kapitein Francis zich bij ons voegt," zei Trent koel.

Francis deed even een pas achteruit, om een sigaret aan te steken.

"Dat zal ik heel graag," antwoordde hij.

Het souper was een van die besliste en volkomen successen, die iemand maar zelden ten deel vallen, zelfs al heeft men een dergelijken maatschappelijken plicht met de meeste zorg uitgewerkt.

Lady Tresham's gasten hadden allen de overhaaste uitnodiging aangenomen, en allen schenen ze goed gehumeurd, en verrukt over de gelegenheid, om nu eens ongehinderd te kunnen converseeren na verscheidene uren in den schouwburg. Het souper zelf, beslist het beste in zijn soort — van de caviaar en kievitseieren af, tot het heerlijke ijs toe — en opgediend in een van de prachtigste zalen van Londen, was werkelijk boven alle critiek verheven. Op Trent maakte het bijna den indruk van een droom, terwijl hij achterover leunde in zijn stoel, en op het kleine gezelschap neerzag — de dames in haar fraaie avondjaponnen en juweelen, badend in den zachten gloed van het electrisch licht, dat door rose kappen getemperd werd — de menigte prachtige roode en witte bloemen, het glanzende zilver, en de wijn, die schuimde in de glazen. De muziek der violen op het podium vermengde zich met de zachte, vroolijke stemmen der dames. Ernestine zat naast hem; iedereen was in een uitstekend humeur, en genoot van zijn gastvrijheid. Slechts één gezicht aan tafel herinnerde hem aan de onstandvastigheid van zijn vermogen — een gezicht, dat hij was gaan haten, gedurende de laatste paar uren, met een hartstochtelijken, alles beheerschenden haat. Maar die man was van hetzelfde soort als al die menschen, zijn connecties waren bij velen van hen bekend, en hij knoopte ieder oogenblik nieuwe vriendschap aan, of vernieuwde oude banden. Tijdens een korte luwte in het gesprek klonk zijn heldere, zachte stem Trent plotseling in de ooren. Hij was bezig een verhaal te vertellen.

"Afrika," zei hij, "is een land van verrassingen. Accra schijnt een plaats te zijn van hopelooze ballingschap voor blanken. Den laatsten keer, dat ik er was, zag ik elken dag een heel ouden man oogenschoonlijk bezig met in een moestuin te werken, die bij een klein wit gebouw hoorde — het eigendom van een Zwitsers. Hij scheen altijd op

zijn schop te leunen, en altijd uit te zien naar de zee, op dezelfde strakke, aandachtige manier. Iemand vertelde mij ten laatste zijn geschiedenis. Hij was een Engelschman van goeden huize, die in zijn jonge dagen in moeilijkheid was geraakt, en een aantal jaren in de gevangenis had doorgebracht. Toen hij eruit kwam, liet hij een vals bericht van zijn dood verspreiden — liever dan nog meer schande over zijn familie te brengen — en begaf zich onder een aangenomen naam naar Afrika. Daar heeft hij sinds dien tijd geleefd, en werd hij ouder en zonk voortdurend dieper. Dikwijls was hij vlak bij het geluk, maar altijd miste hij. Een slaaf van slechte gewoonten was hij, zwak

De koningin van Noorwegen (links) en de kroonprinses (rechts) sloegen de wedstrijden om de ski-kampioenschappen te Holmenkollen gade.

en ongebonden, als u wilt, maar altijd hield hij vast aan zijn vrijwillig offer — hoewel hij altijd dat onbedwingbaar verlangen bleef koesteren om nog één laatsten blik op zijn land en zijn volk te mogen werpen. Ik zag hem daar nog maar weinig maanden geleden, nog met zijn oogen naar de zee gericht, en met dezelfde peinzende, lusteloze houding van het hoofd. Ik weet niet, maar soms denk ik, dat die oude man ook een held was, op zijn manier."

Het gerinkel van glazen en het zacht gegons van fluisterend gevoerde gesprekken had opgehouden, toen Francis zijn verhaal vertelde. Iedereen was ietwat ontgaan — het zachte trillen der violen op het podium was bijna een verlichting. Dan volgde er een gemompel van medelijdende opmerkingen. Maar al dien tijd zat Trent aan het hoofdeinde van de tafel, met bleek, en strak gelaat — doch het was, alsof er een gloed voor zijn oogen opklaaide. Deze man had valsche spel gespeeld. Hij durfde nu niet naar Ernestine kijken — maar hij wist, dat haar oogen vol tranen stonden, en haar borst zwoegde.

Dames en heeren, die soupeeren, hebben een humeur van kwikzilver. Het was dan ook een vroolijk afscheid, een half uur of zoo later, in de kleine Moorsche kamer, boven aan de trap. Doch Ernestine nam afscheid van haar gastheer, zonder dat zij zelfs zijn uitgestrekte hand scheen te zien, en hij liet haar gaan, zonder een woord te zeggen. Maar toen Francis haar wilde volgen, legde Trent zwaar zijn hand op zijn schouder.

"Ik moet even met je spreken, Francis," zei hij. "Ik kom weer terug," zei hij. "Ik moet juffrouw Wendermott naar haar rijtuig brengen."

Maar Trent's hand bleef daar, met ijzeren greep, waaraan geen ontkomen mogelijk was. Hij zei niets. Maar Francis kende zijn man, en had geen lust, om een scène te maken. Daarom bleef hij, tot de laatste gast was heengegaan, en een groote,

zwarte bediende hun jas uit de garde-robe had gebracht.

"Kom met me mee, asjeblijft," zei Trent. "Ik heb een paar woordjes tegen je te zeggen."

Francis haalde zijn schouders op, en gehoorzaamde.

XXXIX

De beide mannen wisselden nauwelijks een woord, tot zij zich in de zitkamer van Trent's huis bevonden. Een bediende plaatste geruischloos glazen en sigaren op het buffet, en ging heen, in antwoord op een ongeduldig gebaar van Trent. Francis stak een sigaret op. Trent rookte — tegen

zijn gewoonte in — niet. Hij ging naar de deur, en sloot die zachtjes. Dan kwam hij terug en bleef staan, terwijl hij op den ander neerzag.

"Francis," zei hij, "je bent mijn vijand geweest sinds den dag, dat ik je het eerst gezien heb in Bekwando."

"Dat is het woord niet," wierp Francis tegen. "Ik heb je gewantrouwd sindsdien, als je wilt."

"Noem het wat je wilt," antwoordde Trent. "Maar vanavond heb je me een gemeene streek geleverd. Je was een gast aan mijn tafel, en je hebt me niet de geringste waarschuwing gegeven. Integendeel, vanmorgen gaf je me een week uitstel."

"De geschiedenis die ik verteld heb, kan voor hen geen betekenis hebben gehad," antwoordde Francis.

"Ik weet niet, of je me al of niet probeert te bedriegen," zei Trent, "maar als je het nog niet weet, laat ik je dan zeggen... dat juffrouw Wendermott de dochter is van dien ouden man."

De verbazing van den ander was echt. Daar was geen twijfel aan.

"En wist ze het?"

"Ze wist dat hij in Afrika geweest was, maar zij geloofde, dat hij daar gestorven was. Wat ze op dit oogenblik gelooft, kan ik niet zeggen. Jouw verhaal ontroerde haar stellig. Ze zal waarschijnlijk trachten, om van jou de waarheid te weten te komen."

Francis knikte.

"Ze heeft me gevraagd, om morgen bij haar tante aan huis te komen."

"Juist. Vergeef me nu, als ik je lastig val met persoonlijke bijzonderheden, maar je moet het nu eenmaal weten. Ik wil, dat juffrouw Wendermott mijn vrouw wordt."

Francis ging overeind zitten in zijn stoel. Hij was werkelijk verrast. Maar er kwam een leelijke uitdrukking op zijn somber, bleek gezicht.

"Je vrouw!" riep hij uit. "Je schertst toch zeker, Trent?"

"Ik scherts niet," antwoordde Trent scherp. "Van het eerste oogenblik af, dat ik haar gezien heb, is dat mijn vaste voornemen geweest. Iedereen beschouwt me als niet meer dan een speculant, met de geldkoorts in zijn aderen. Misschien was dat vroeger zoo, maar nu niet. Ik moet rijk zijn, om haar de positie te geven, die zij verdient. Dat is alles, waarom ik geld wil hebben."

"Ik stel er erg veel belang in, je zoo over je plannen te hooren," zei Francis langzaam. "Maar ben je nooit op de gedachte gekomen, dat je gedrag tegenover juffrouw Wendermott's vader heel wat uitleg zal noodig hebben?"

"Als niemand er zich mee bemoeit, dan kan ik dat best opknappen," zei Trent. "Ook aan haar kant is er wel wat geheimzinnigs, want ik bood haar een groote som aan, en nieuws over haar vader, door middel van mijn advocaat, en zij weigerde eenvoudig, om me te antwoorden."

(Wordt voortgezet)

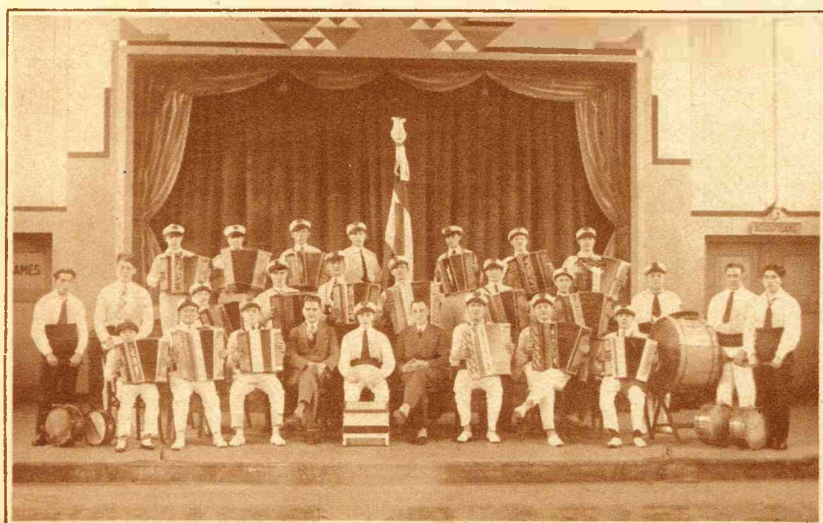
Zaterdagmiddag werd te Venlo het 40-jarig ambtsjubileum gevierd van den stationschef, den heer Groot, bij welke gelegenheid hij werd gehuldigd door het personeel. We zien hier den jubilaris, welke 40 jaar in dienst was der Nederlandsche spoorwegen.

Te Vlodrop (L.) begint de nieuwe kerk hare voltooiing te naderen. Hierbij 'n kiekje van 't mooie gebouw.

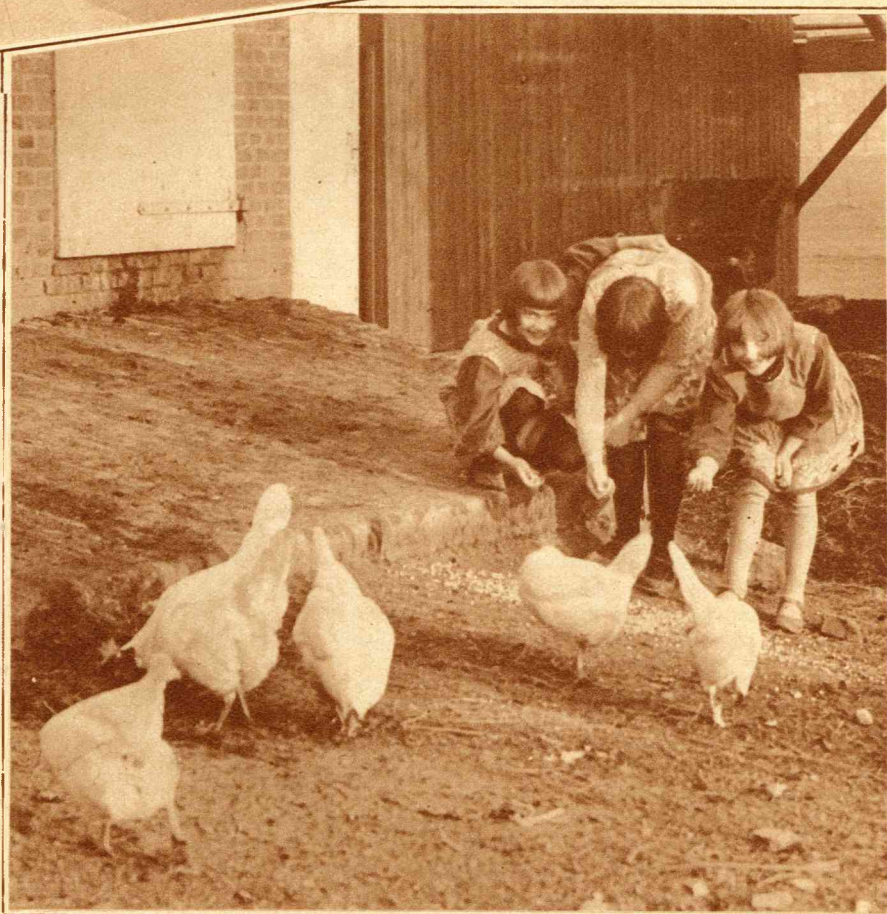

Door de carnavalkermis te Roermond was de wekelijksche markt verplaatst naar het Wilhelminaplein. Krabbie, het middelpunt van jeugdige belangstelling.

De Eerste Maastrichtse Accordeonistenvereniging Scala te Maastricht.

Met dezen zomerschen winter is een tochtje naar buiten nog immer aardig, vooral om een leuk plaatje te maken, als hier het kippetjes voeren.

NIEUWS UIT LIMBURG

Roermond's strijd om aan de degradatiecompetitie te ontkomen. Door een 4-2 overwinning op N.O.A.D. stegen de kansen aanzienlijk. Kiekje uit den strijd voor het doel van N.O.A.D.

SPORT VAN ZONDAG

De twee eerste-klasse-wedstrijden, welke in het Zuiden-plaats vonden, waren belangrijk in verband met de bezetting der laatste plaats. In die tusschen Longa en Eindhoven te Tilburg zijn de Eindhovenaren er in geslaagd zich buiten gevaar te brengen, zoo er althans van gevaar sprake is geweest. Op papier was dit wel het geval, doch thans hebben de mannen uit de lampenstad niets meer te vreezen daar hun puntenaantal (13) door Roermond in geen geval meer kan worden bereikt.

Dat Roermond overigens heeft zich Zondag van zijn besten kant laten zien. De kranige 4-2 overwinning op N.O.A.D. heeft de vraag wie tenslotte het loodje zal moeten leggen, weer even ingewikkeld gemaakt als twee weken geleden. De Limburgers schijnen in geen geval van plan zich zonder slag of stoot over te geven. Nu dient maar weer te worden afgewacht, wat Wilhelmina in den wedstrijd dien deze club achter is, zal presteeren. Het spannende slot, dat we in de lagere regionen van de Zuidelijke eerste klasse gewoon zijn, ontbreekt in elk geval ook thans weer niet.

De wedstrijd Roermond-N.O.A.D. Van Tilburg, de doelvverdediger van N.O.A.D., in actie.

Zuid-Amerikanen thans ach en wee, dat geen Europeaan zich straks in Montevideo zal laten zien. Zij zouden dit echter hoogstwaarschijnlijk niet doen wanneer zij precies wisten hoe de zaken er over 't algemeen hier voorstaan. Welke voetbalspelers zullen hier door hun werkgevers(sters) in

de gelegenheid worden gesteld er een paar maanden tusschen uit te trekken? Men schermt van voorstander's zijde wel met verbluffende getallen, doch zoo nu en dan komt er al eens één uit den hoek, die ons vertelt, dat hij niet tot de gelukkigen zou hebben behoord. Wij maken ons sterk, dat dit getal tegen het moment van vertrek even verbluffend zou zijn geweest als de cijfers, waarmede men zoo gemakkelijk voor den dag is gekomen.

En dan de hoofdzaak! Voetballen in Zuid-Amerika met vergoeding van loonderving voor een paar maanden is geen amateurisme meer. Wij verklaren dit onomwonden. Afgezien nog van het feit, dat het nagenoeg niemand, die een positie van eenige beteekenis bekleedt, zal gelukken zich twee maanden voor een enkelen voetbalwedstrijd vrij te maken, dient de K.N.V.B. verre te blijven van het glibberige pad, waarop het pseudo amateurisme zich thans reeds in verschillende deelen van ons land beweegt. Men schijnt het in Den Haag te tolereren, dat spelers van vereenigingszijde per Zondag één of meerdere rijksdaalders in baar geld ontvangen tot derving van hun kosten voor reis

De wedstrijd Roermond-N.O.A.D. Van Tilburg, de doelvverdediger van N.O.A.D., in actie.

Zuid-Amerikanen thans ach en wee, dat geen Europeaan zich straks in Montevideo zal laten zien. Zij zouden dit echter hoogstwaarschijnlijk niet doen wanneer zij precies wisten hoe de zaken er over 't algemeen hier voorstaan. Welke voetbalspelers zullen hier door hun werkgevers(sters) in

AJAX KAMPIOEN VAN AFDEELING I. Het Ajaxteam, dat Zondag Sparta met 3-0 klopte. Staande van l.n.r. Volkers, Bonneveld (invaller voor De Boer), v. Kol, Andriessen, Strijbosch, Mulders. Knielend: Diepenveen, Scheiters, ten Have, Martens en v. Reenen.

Een fraaie prestatie van Roermond. Kiekje voor het R.F.C.-doel tijdens den met 4-2 gewonnen wedstrijd tegen N.O.A.D.

en verblijf. Wanneer de K.N.V.B. noodzakelijkerwijze in Zuid-Amerika onder vrijwel dezelfde omstandigheden had laten voetballen, zou dit kwaad nog veel grootere vormen aangenomen hebben. Thans, nu het amateuristische standpunt van voorzitter Kips heeft gezegevierd vertrouwen wij, dat binnen niet al te langen tijd het mes ook in deze niet zeer welriekende wonde zal worden gezet.

Het is jammer voor Petrone, Scarone, Andrade en hun kornuiten, dat zij Nederland nog niet eens voetballen mogen leeren, doch het besluit van de K.N.V.B. bestuurderen schijnt ons in gegeven omstandigheden het allerbeste.

VROUWENLEVEN

Originele toque van witte en zwarte zijde.

Puntjes op de i

GOEDE RAAD

„Goede raad is duur” zegt het spreekwoord. Maar wordt ons niet zoo veel goede raad, geheel gratis, aangeboden, dat we hem eerder heel goedkoop zouden willen noemen? De vraag is echter: Is het wel goede raad, dien we zoo gemakkelijk kunnen krijgen en.... willen we eigenlijk wel goeden raad?

We vragen wel eens om raad, maar dan hebben we zelf al een antwoord gevormd en wee den raadgever, wanneer zijn opinie niet overeenkomt met de onze! We vragen om raad enkel en alleen om onze eigen meening te hooren bevestigen. Gebeurt dit, dan wordt het geloof in het eigene juiste inzicht er te sterker door, gebeurt het niet, dan pleit dit ten nadeele van dengene, wiens denkwijze niet overeenkomt met de onze. We willen geen goeden raad, we willen alleen maar steun en sterkte en meer overtuiging bij datgene, waaromtrent we nog in twijfel staan. Wordt dit ons gegeven, misschien uit gemakzucht, misschien omdat de raadgever duidelijk voelt wat er van hem wordt verlangd, dan zijn we tevreden, dan zijn we er van overtuigd goed geraten te zijn.

Meestal zullen we die voldoening hebben, want er behoort moed toe en ware vriendschap om tegen iemands gezindheid in te gaan. En daarom blijft het spreekwoord nog altijd waar:

„Goede raad is duur.”

C. M.

Nog steeds kleine Hoedjes!

We kunnen er nog geen afstand van doen! Ook in het nieuwe seizoen zullen nog hoofdzakelijk kleine hoedjes worden gedragen. Maar de verscheidenheid is grooter geworden. Evenals er meer teekening is gekomen in de lijn der japonnen, zoo hebben ook de hoeden gewonnen aan verscheidenheid van vorm en garneering.

Er zijn modellen nauwsluitend en laag neer-

hangend over de ooren, die aan boerinnepapjes doen denken, maar er zijn ook sierlijke modelletjes, gegarneerd met een groote bloem, die vaak is aangebracht aan den binnenkant van den rand, ter linkerzijde.

Er zijn Parijsche voorjaarsmodellen van zwart en wit alpacca-stroo, zwart aan den bovenkant en wit aan de binnenzijde, waarmee een zeer elegant effect wordt verkregen. De van voren omgeslagen rand vertoont daar de witte achterzijde van het stroo, welke ook aan weerskanten van het gelaat, waar het stroo in golvende lijnen is gedrapeerd, hier en daar lichtend te voorschijn komt.

Een kunstwerk van zacht beige en paarse zijde.

Aardige, soepele modelletjes worden er gelanceerd voor jonge meisjes: kleine hoedjes — eigenlijk meer mutsjes — van zijden tricot, met van voren omgeslagen rand; baretten van soepel stroo, met een los omgeknoopten rand van zijde, die harmonieeren moet met de garneering van mantel of japon, ofwel waarvan het patroon wordt weergevonden bij de zijden das.

Bij tailleurs worden nauwsluitende, kleine hoedjes gedragen, zooals dat van onze eerste afbeelding. Deze toque is op originele wijze samengesteld van witte en zwarte geribde zijde.

Onze tweede afbeelding vertoont een creatie van het modehuis Helene le Cocq, een kunstwerk van zacht beige en paarse zijde.

Van hetzelfde modehuis is het elegante hoedje, samengesteld uit zwart stroo en zwart zijden lint, met een speld van glinsterende strass-steen op de terzijde neerhangende linten.

P. D.

NIEUWE KAPSELS — Zooals wel te voorzien was, heeft het langer worden der japonnen grooten invloed op de verschillende mode-onderdeelen uitgeoefend. In 't bijzonder op het kapsel. Het grappige, maar weinig flatteuse jongenskopje heeft plaats moeten maken voor meer gecompliceerde kapsels welke zich beter bij de moderne toiletten aanpassen. In vele gevallen wordt het geschoten halsje meer door olechten of een bescheiden haarwring bedekt. Ook zien we meer kammen en spelden. Van deze mode-attributen wordt veel werk gemaakt. Zij zijn meestal van schildpad, versierd met pareltjes of simeli-steentjes, soms geheel van zilver of wel vervaardigd van groote geslepen steenen en vormen, vooral bij avondtoiletten, de „finishing touch” van 't kapsel. Marquerite.

Een elegante combinatie van zwart stroo en zwart zijden lint, met speld van glinsterende steenen.

VOOR DE KEUKEN

GEBAKKEN HAANTJES

2 haantjes

1 ei

paneermeel

bloem

citroen

zout

frituurvet

Bereiding:

Snijd de haantjes overlans in tweeën, zie goed na of ze van binnen schoon zijn, veeg ze met een vochtigen doek af, zout ze en wentel

ze door bloem. Klop het ei even los, wikkel hierdoor de haantjes, haal ze vervolgens door paneermeel en bak de stukken mooi bruin en gaar in dampend frituurvet. Doe vooral niet meer dan 2 stukken tegelijk in het vet, omdat het vet anders te veel afkoelt en de korst niet mooi bruin zou worden. Laat de stukken op grauw papier uitlekken. Leg ze vervolgens op een schotel, die met een vingerdoekje bedekt is en gegarneerd met fijn gehakte peterselie en achtste partjes citroen.

PIEPKUIKEN MET RIJST

(Voor 3 personen)

1 kuiken

250 gram ($\frac{1}{2}$ pond) rijst

50 gram boter

$\frac{1}{2}$ L. blanke bouillon

peper, zout.

Bereiding:

Veeg het kuiken af met een schoonen doek of overgiet het met kokend water en zout het van binnen en van buiten. Bedek het dier met een reep versch spek en leg het in

een niet te wijde, goed sluitende pan. Blancheer de rijst, d.w.z. zet de gewassen rijst op met koud water, breng ze aan de kook en giet ze af. Leg ze vervolgens om het kuikentje, bedek ze met kokende bouillon, breng allés aan de kook en laat alles op een hoekje van de kachel gaar smoren. Is het kuikentje goed gaar, trancheer het dan in 6 vette stukken; roer door de rijst boter, peper en zout en dien kuiken en rijst op één schotel op.

CATHARINA.

Pond's Methode ter verzorging Uwer teint.

Cold Cream

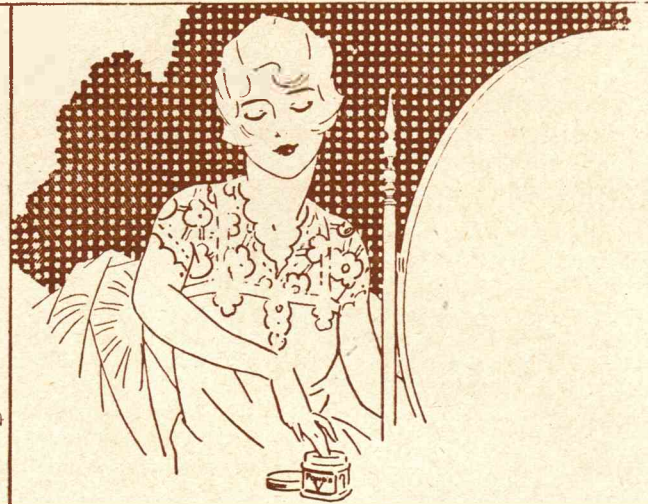
Cleansing Tissues

Skin Freshener

Vanishing Cream

Pond's methode voor de verzorging der huid is gebaseerd op eenvoud. Reinig vóór U zich ter ruste begeeft, en overdag zoo dikwijls dit noodig is, gezicht, handen en armen met Pond's Cold Cream. Wanneer U na een paar minuten de overvloedige cream met een zacht en absorbeërend doekje - Pond's Tissue - verwijderd, neemt U levens

alle onzuiverheden uit de poriën weg. Neem vervolgens 'n dolje watten met eenige druppels Pond's Skin Freshener en bevochtigt daarmee Uw huid, waardoor de poriën zich weer sluiten. Beëindig deze behandeling overdag met Pond's Vanishing Cream, die een behoorlijk matte teint geeft en een ideale basis voor poeder vormt.

Verzorgt Uw Teint

Prijzen

Pond's Cold- en Vanishing Cream
in potten f 2.- en f 1.-
in tuben f 0.80 en f 0.40
Pond's Skin Freshener
in flacons f 2.- en f 0.60
Pond's Tissues in doozen f 2.- en f 1.-

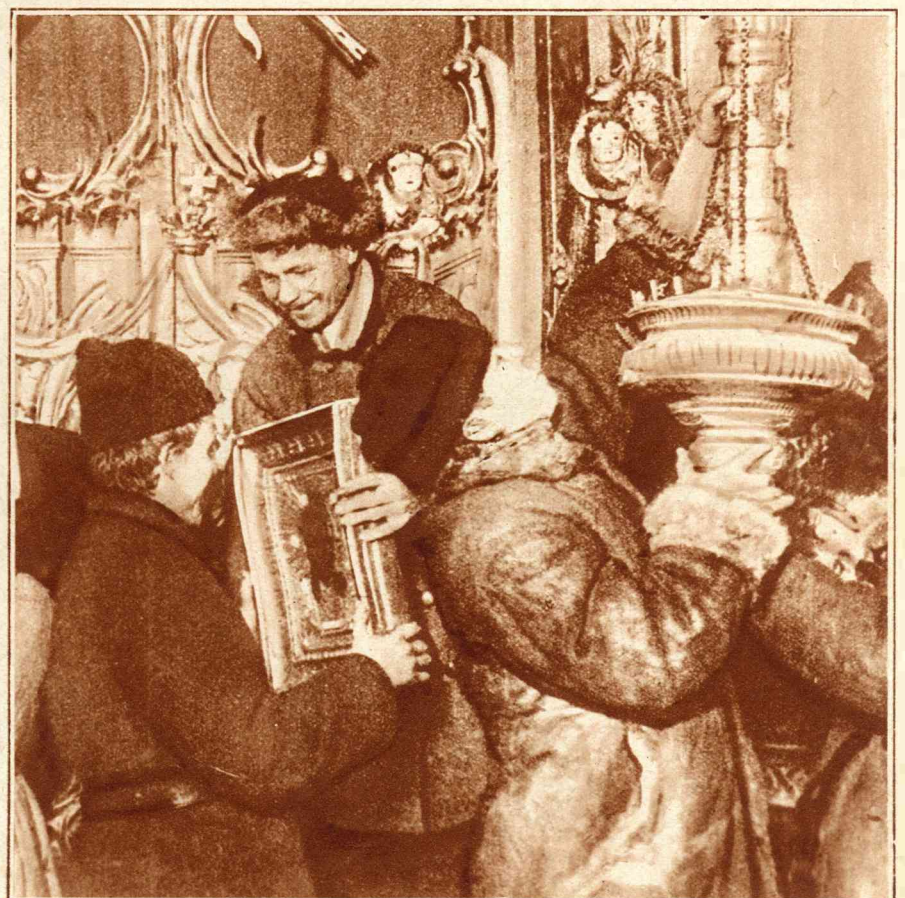
Monsters

Pond's Extract Co., Amsterdam
zendt U complete monsterdoos
franco na inzending van 50 ct. porti.
Deze doos bevat 2 tubetjes Pond's
Cream, 1 flacon Skin Freshener
en een pakje Tissues.

COLD CREAM
VANISHING CREAM

Pond's

TISSUES
SKIN FRESHENER

HEDEN IS
DE VERPLEEGSTER
AAN HET WOORD.

Ze zegt:

Vele mensen, die aan een lekker kopje koffie gewend zijn, doen daarvan slechts noode afstand, hoewel de dokter vaak alle coffeïne-bevattende dranken streng verbieden moet. Daarin is thans gelukkig een grondige verbetering gekomen. De koffie Hag heeft uitkomst gebracht. Deze echte plantagekoffie, gegarandeerd coffeïnevrij, veroorzaakt noch hartkloppingen, noch slapeloosheid en kan ook door nerveuse personen met gerustheid gebruikt worden. Daarbij is deze koffie bepaald verrukkelijk van smaak en aroma, een echte pittige plantagekoffie van beste kwaliteit.

Ja het is inderdaad zoo: meer genot en betere gezondheid door Koffie Hag.

Meer waard
dan de prijs

FONGERS

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met graminine. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren

is....
winnen!

MIJNHARDT'S

laxeer-
tabletten

werken
zacht en zeker

Dr. H. NANNING'S Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en
genezen in korten tijd de
ontstoken slijmvliezen.

De

maakt het inbrengen zeer
gemakkelijk. Verkrijg-
baar bij alle Apothekers
en Drogisten à f 1.75
per doosje van 12 stuks.

MIJNHARDT'S

Hoofdpijn 60
tabletten 30 en 60c

Laxeer 60
tabletten 60c

Zenuw 75
tabletten 75c

Staal 90
tabletten 90c

Maag 75
tabletten 75c

Bij Apoth en Drogisten

Ondanks de heilige protesten van den Paus, waarbij die van de gehele beschaafde wereld zich hebben aangesloten, zet men in Rusland de kerkvervolgung met groote hevigheid door. Kloosters en kerken zijn aan de plundering door boeren en bolsjewistische jeugdorganisaties blootgesteld en worden niet zelden door de „regeering” in beslag genomen. De geestelijken hebben veel te verduren van de anti-godsdienstige vereenigingen en kunnen zonder schijn van recht, onder beschuldiging van contra-revolutionnaire activiteit, in de kerken der Gepoe geworpen worden. Hierboven een foto van 'n kerkroef in de omgeving van Leningrad — godslampen, beelden en schilderijen worden door het grauw weggesleept.

AAMBEIEN

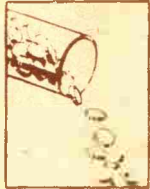
In- en uitwendige, zoowel bloeddende als blinde aambeien worden spoedig en zeker genezen door de Aambeienzalf van Apotheker BOOM. Het jeuken bedaarft spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist-
winkels à f 0.90 p. potje.

PHOSFERINE oefent een voortdurend goeden invloed uit op het zenuwstelsel van iedereen; het versterkt zowel de zenuwen als het lichaam volkomen. Het kan met even goede resultaten gebruikt worden door kinderen en groote menschen. Phosferine heeft onmiddellijk een goeden invloed - het maakt U gezond en houdt U gezond.

PHOSFERINE

Het beste van alle versterkingsmiddelen tegen

TABLETTEN

VLOEIBAAR

Influenza	Zenuwstoornissen	Slapeloosheid
Indigestie	Overspannenheid	Rheumatiek
Uitputting	Geschokte zenuwen	Slechte eetlust
Zwakke	Geestelijke uitputting	Vermoeidheid
Jicht	Slechte spijsvertering	Zenuwpijnen
Malaria	Zwakke v. Kraamvrouwen	Moedeloosheid
Hoofdpijn		Kortademigheid

In Tablet- en Vloeibaren vorm; in drie grootten verkrijgbaar: à f 1.-, f 2.35 en f 3.75; de grootere verpakkingen zijn zeer voordelig.

Neemt een proef met Phosferine Health Salt. Het versterkende zout, dat versterkt terwijl het reinigt.

FABRIKANTEN: PHOSFERINE (ASHTON & PARSONS) LIMITED, LUDGATE HILL, LONDON, ENGLAND.

IMP.: N. V. V/H. HENRI SANDERS - KEIZERSGRACHT 52 - AMSTERDAM

Hier heb ik eindelijk weer die echte pepermunt, welke mijn moeder ook steeds gebruikt. 't Is de origineele

KING
PEPERMUNT

Worth a crown.

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Doelmatige publicatie
van uw zakennieuws
is van groot belang
voor uw onderneming

„Het is een fout andere zeep te gebruiken” zegt **ECHTEN**

SCHOONHEIDSSPECIALIST VAN DE MEEST VOORAANSTAANDE
ACTRICES EN ZANGERESSEN VAN DE OPERA TE BUDAPEST

„Bij elke behandeling in mijn salon geef ik den raad, de huid twee maal per dag met Palmolive Zeep te reinigen. Niets anders verwijdt, naar mijn ervaring, kleine onzuiverheden, die de poriën verstoppden, beter.”

Echlen ferrecoz

BUDAPEST

DIT advies is daarom zoo belangrijk, omdat beiden, Francis Echten en zijn zoon, beroemd zijn op het gebied van gelaatsverzorging. De bekendste schoonheidsspecialisten in Europa en Amerika zijn het hiermede eens. Geen zeep is ooit zoo algemeen aanbevolen als Palmolive Zeep. Geen schoonheidsbehandeling is zoo bekend als de Palmolive 2-minuten behandeling. Millioenen bekoorlijke vrouwen danken haar fraai en jeugdig uiterlijk aan deze zeep, gemaakt van palm- en olijfoliën.

De 2-minuten behandeling.

Maak een rijkelijk schuim van Palmolive Zeep en water en wrijf dit twee maal per dag gedurende twee minuten in Uw huid. Spoel daarna af, eerst met warm, vervolgens met koud water. Daarna poederen en opmaken.

Francis Echten Jr., die eveneens Palmolive Zeep van onschatbare waarde vindt voor gelaatsbehandeling.

GRATIS

Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt”, te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V., — Spuistraat 64-70, Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

**Zijn Uw Handen ruw of rood
verzorg ze dan met**

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonne's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)